

Bokars Katabib / Noteket / Barga

D. 3987

14

Handwritten signature or name, possibly "Ley" or "Leyn".

Ole Olsen Esen

1831

fin bog.

Handwritten flourish or signature.



Guds Børns daglige Afgang

D 3987 . . . . .

# Raadestolen,

eller udsøgte

## Morgen- og Aftenbønner

paa alle Dage i Ugen

til Nytte for alle dem, der ville påkalde  
Gud i Aland og Sandhed,

ved

P. Hersleb.

Med et Tillæg.

—————  
Bergen 1829.

—————  
Søgte hos Chr. Dahl, K. S., og tilkjøbs  
hos Boghandlererne Arne E. Wichne.

Synger og leger for Herren i Eders  
Hjerter.



Luther.

117931

-2







## Søndags Morgenbøn.

**N**u op, min Sjel, at love Herren,  
thi i Dag er Herrens Sabbath. Hvor  
vil du nu længer sove, da Gud vil gjøre  
saa vel mod dig, og lade dig høre sit Ord?  
Op, min Sjel, det er den Dag, da Jesus  
opstod af Graven, paa den første Dag i  
Ugen meget aarle, saa staae du nu ogsaa  
op, ikke alene af Sengen, som er Gravens  
Afbildning, men og af Syndens fæle  
Grav, op fra Verden og Forsængelighed!  
Op, op, at opløste Sind og Andagt til  
Himmelen! Ere vi opstandne med Chri-  
sto, saa lader os i Dag søge de Ting,  
som ere her oven til, der, hvor Kristus  
er, siddende hos Faderens høire Haand!  
Op, min Sjel, det er den første Dag i  
Ugen, og var den første Dag i Verden,  
da Gud skabte Lyset og sagde: bliv Lys!

over, at vi vel ofte har syndet med at for-  
somme uden Nød dit Huus og din offent-  
lige Tjeneste, men vel tiere og mere har  
syndet med at komme der uden Andagt, af  
Sædvane, med fremmede Tanker. O  
Gud! forlad os det, og giv os selv Naad-  
de til, herefter at bedre os; giv os en in-  
derlig Eyst til dit Ord, og en Hoiagtelse  
for den offentlige Tjeneste i dine Forgaar-  
de, at vi gaae der, ikke for at være Ordets  
Hørere alene, men og Gjørere, at vi og  
ikke blive forglemmelige Tilhørere, som  
den Mand, der saae sit Ansigt i et Speil,  
men gik bort, og glemte strax, hvordan  
han var skicket. Nei, lær os i Dag at sam-  
le det Manna, hvorved vore Sjele kan  
spises, opmuntres, styrkes og forbedres,  
og især at erkjende den Buisdoms Hem-  
melighed, der er i Jesu Kors, hans Blod  
og Forsoning. Gud! skriv den med le-  
vende Bogstaver, den Helligaands Fin-  
ger, i vort Hjerte! Lær os ret at hellig-  
holde denne Dag, som Gud Fader har  
helliget, Guds Søn har velsignet, og paa  
hvilken den Helligaand er udøst, saa at



vi ikke lade det berøve blot ved den udvortes Hvile og Kirkegang, men at alt det vi i Dag forretter, maa komme oprigtig af Hjertet, saa det maa blive en fornuftig Gudstjeneste, i hvilken vi opoffre os selv, Gud til et levende, helligt og velbehageligt Offer, vor Bøn maa skee i Aand og Sandhed, vor Sang maa være mere af Hjertet end med Læberne; at det Guds Ord, vi i Dag høre, ikke maa blive staaende i Forstuen, i vore Dren, men at vi tage det til Hjerte, saa at Christi Ord kan boe, og boe rigelig, ikke alene blandt os, hos os, men og i os; at vi bevare Ordet i et godt reent Hjerte, bære Frugt deraf i lydig Bandel og helligt Levnet, saa vi selv kan finde Trost og Kraft deraf i Sorg og Glæde, i Liv og Levnet, i Nød og Død, saa bliver denne Dag en hellig Dag for Gud, og en ret Hviledag for os selv, naar ikke Legemet alene hviler fra Arbeide, men Sielen især finder Hvile og Bedrøvelselse i Jesu og hans Naade; at vi derfor vogte os fra alt det, som kan forurolige vort Sind og Tanker, paa det Jesu Ord,

Jesu Naade, Jesu Samfund kan ene være vor Nølighed, og vi ved saadan indvortes Hvile kan vænnes til at holde en daglig Sabbath for Herren, at glæde os daglig i Gud og i hans Salighed, og saa i vore Arbeidsdage, at den Hviles Sødhed i Jesu kan smages og føles i Hjertet fra en Sabbath til en anden, indtil vi komme til den evige Sabbath i Himmelen, den høiere og sødere Hvile, som endnu staaer Guds Børn for, da Gud skal være os alle Ting i alle, og Jesu Kjærlighed skal ene være os nok. Dem, o Gud! som du i Dag vil bruge til dine Budskabe og Herolde, at forkynde det Herrens Velbehageligheds Aar, dine Tjenere og vore Lærere, velsigne dem, vær selv med dem; arbeid med dem, naar de arbejde for dig. Giv dem Aand og Naade, Viisdom og Erfarenhed til at aabenbare baade dit Riges Hemmelighed og Satans Dybheder. Lad det Ord, som i Dag prædikes over den ganske Christenhed, ikke spildes eller komme tomt tilbage. Gjør i Dag dine Tjenere til lykkelige Fiskere, at drage en stor Drægt, saa at mange Sjele maa lægges til Me-



signe os nu forud, med et beredt og bodfærdigt Hjerter, og velsigne os, naar vi gaae derfra, med Trost og Kraft af dit Ord. Vi ville haste til dine Forgaarde, som Duen til sit Slag, som Fuglen til sin Rede, som er dit Alter, Herre Zebaoth, min Konge og min Gud! Gud hjælpe os nu at rive os løs fra al Verdens Bekymringer og jordiske Tanker, at vi med Sjæl saavel som med Legem, med Sind og med Tanker saavel som med Øren og Læber, med ganske Hjertes Attraae kan være hos Jesus og hans Ord; at vi saaledes med Tolderen kan gaae op til Templen at bede, at vi og med Tolderen kan gaae retfærdiggjorte ned i vort Huus. Amen, i Jesu Navn, Amen!

### F a d e r v o r !

Lor vi og, o hellige og forfærdelige Gud! kalde dig en Fader, da vi baade af Naturen ere Bredens Børn, og da du efter din Barmhertighed har i Tgjenfødelser taget os an for dine Børn, have vi dog ofte med den forlorne Søn været ulydige Børn, og maa med ham bekjende, at vi

have syndet mod Himmelen og mod dig,  
 og ere ikke værd at kaldes dine Børn! Nei,  
 vi torde ikke understaae os at kalde dig Fa-  
 der, uden du selv havde lært os, og sagt,  
 at naar vi bede, da skulle vi sige: Fader  
 vor! Nu Herre! mit Hjerte holder dig  
 dette dit Ord for. Du er dog vor Fader,  
 vor Tjjenløser, det er dit Navn af Ewig-  
 hed; have vi ikke, som vi burde, taget et  
 Barns Skyldighed i Agt; du har derfor  
 ikke aflagt en Faders Fromhed; det er og  
 langt fra, at vi vente for vor Fortjeneste  
 at ansees, som dine Børn, men vi bede  
 for dit allerkjæreste Barns Jesu Skyld,  
 tag os an blandt dine Børns Tal, og som  
 en Fader forbarmer sig over sine Børn,  
 saa forbarme du dig over os dine arme  
 uværdige Børn! Lad dette Fadernavn  
 lære os en sønlig Tillid, at tilbede dig, som  
 Fader, og paakalde Faderen i Aand og  
 Sandhed. Lad det Fadernavn minde os  
 om vor Pligt: er jeg eders Fader, hvor  
 er da min Lydighed? saa og om Taalmo-  
 dighed, naar vi tugtes af vor Fader: thi  
 han, som Fader, reosfer os til Nytte, at  
 vi kan faae Deel i hans Helliggjørelse.



Du siger jo selv: Hvor er en Fader, som giver sit Barn en Steen, naar det beder om Brød? See! vi dine usle Børn bede og bede om det, som er umisteligt for vor Sjæl og Salighed, vi troe dig da til, at du ikke forskyder vor Bøn, da du er

Vor Fader, som er i Himmelen: Du er ikke en jordisk Fader, men en himmelsk, og altsaa din Kjærlighed fuldkomnere end alle Fædres paa Jorden. Derfor som vor jordiske Fader levede, og vidste vor Trang, og kunde hjælpe os, saa gjorde han det visseelig, meget mere du, vor Fader, som er i Himmelen. Du er en riig Fader, og har mere at give bort, end alle Fædre, og hvor meget du giver, har du ligemeget tilbage. Du er en almægtig Fader, og kan gjøre langt over det, vi enten bede eller forstaae; ingen Ting er dig umulig; thi vor Gud er i Himmelen, og gjør alt hvad han vil. Du majestætiske Gud, som boer i Himmelen, ja i Himlene, og over alle Himle; vi arme Jordorme ligge her i Støvet for dit Ansigt, vi skamme os, at vi have en saa himmelsk Fader, og have

dog endnu saa meget jordisk Sind; men dit Ord trøster os, at du vel sidder høit, men seer dog dybt ned til de Fornedrede; saa see da ned til os Elendige af din høie Himmel; drag og vore Hjerter, Sind og Tanker fra Jorden til Himmelen, som Solen drager Skye og Taage op; gjør os Himmelsindede, at vore Hjerter i Bønnen maa opløstes til Himmelen, at vi og selv engang kan komme op at boe hos dig i Himmelen.

Helligt worde dit Navn! dette er den første Bøn i Fader vor, som vi behøve meest at bede paa denne Uges første Dag. Dagen er hellig, dit Navn er hellig, og Dagen er stiftet til dit Navns Helliggjørelse, at dit Folk skal tilbede dit Navn, forkynde dit Navn, og lære at erkjende dit Navn. Herre, dit Navn er helligt, at det ikke kan blive helligere, allermindst af os helliges mere, men at vi bekynde med Smerte, at vi ikke saa have helliggjort dit Navn, som vi burde, men ofte brugt dit Navn letsindigt, og taget det i vor Mund forsængeligt, og desværre, at vi i vort Levnet ikke saa have helli-



get dit Navn, at al Verden paa os kunde see, hvor helligt dit Navn er, og hvor hellig den bør være, som vil trøste sig ved dit Navn, og hvo som vil nævne Jesu Navn sig til Trøst, bør træde af fra al Uretfærdighed; saa bede vi for dit eget Navns Vres Skyld, hjælp os at vi i Dag intet tænke, tale eller gjøre, hvormed dit Navn i nogen Maade kan vanæres, og at vi altid hellige dit Navn med Forsigtighed i Ord, Ydmyghed i Bøn, Hellighed i Bandel, og især med Erbødighed i Hjertet. Lær os i alle Ting, Sorg og Glæde, Nød og gode Dage, at prise dit Navn, baade naar du giver og tager, saarer og læger. Gud bevare os fra at gjøre noget, hvormed dit Navn af de Bantroende skulde bespottes, paa det du ikke skulde nødes til, selv at helliggjøre dit Navn paa os ved vor Straf, som du truer; Jeg vil indlægge Vre paa dem, at de skal vide, at jeg er Herren, naar jeg lader Ketten gaae over dem, og beviser paa dem, at jeg er hellig. Lad især dit Navn blive helliget paa denne Dag, som er en hellig Dag, ikke alene af os, men og

i den ganske Verden, at dit Ord maa prædikes reent og ret overalt, og dit Navn blive helligt og herligt i alle Lande. Gjør vi og noget Godt, saa giv os din Naade, at vi ikke søge vor Ære og vort Navns Roes, men din: Ikke os, ikke os, Herre, men dit Navn skee Ære! Lad dit Navn blive os en daglig Trost, og Troes Støtte! Herrens Navn er et fast Slot, den Retsfærdige søger dertil og bliver bevaret.

Tilkomme dit Rige; skee ic.

### Søndags Aftenbøn.

O naadige Gud og fromme Fader! den Kjærlighed og Omsorg, du bær for os arme Menneſker og uværdige Syndere, er saa stor og saa mangfoldig, at vi dem ikke kan opregne eller udgrunde. Saadan din Kjærlighed fremſkinner og derudi, at du ikke alene har givet os Natten til Ro- lighed og Hvile for vore Lemmer, og derfor lader Nat og Dag omveyle, at og Arbejde og Hvile ſkal omveyle; men du har ogsaa givet os een af de syv Dage, den første Dag i Ugen, til Hviledag, at baa-



de vore Sjele og vore Legemer skal hvile, og vi i dig og i din Raade søge Hvile for vore af Synden og timelige Omsorger trættede Sjele. Saadan Hviledag have vi nu overlevet, og det har ikke feilet paa din Side, at du jo har givet os Anledning til Sjelehvile i din Raade, Raad og Lægedom for vore Sjele i dit Ord, Trost og Opmuntring for vore Sjele af din gode Helligaand, som altid virker med Ordet. Forlad os, milde Gud! om vi selv have hindret vor Sjeleroe og Hvile, om vi ikke have ladet vore Tanker hvile fra Verdens forføngelige Ting, og ikke af ganske Hjerte, med Hu og Sind vendt os til dig, som saa kjerlig har indbudet os, og alle dem, som arbejde og ere besværede, og lovet at vederbøge alle dem, som komme, at de skal finde Hvile for deres Sjele. Forlad os, om vi og ikke denne Dag have aldeles hvilet fra Synd, hvilket visse- lig er dobbelt Synd, og vi derfor inden vi lægge vore Legemer til Hvile, endnu komme med ydmyg Bøn, og søge Hvile i dine Bunder og Saar; thi vore Sjele kan ingen Hvile komme til, inden du for-

lader os vore Synder. O, hvad er det  
 ilde, at endog den første Dag i Ugen skal  
 være besmittet med Synd! Det er ilde,  
 at en hellig Dag skal og med Synd af os  
 være vanhelliget, men saa syndig er vor  
 Natur, saa fordervet er vort Kjød, saa  
 skrøbelige ere vi, at endog vore bedste  
 Gjerninger ikke ere frie for Synd, vor  
 Andagt og vor Sabbaths-Hvile ikke en-  
 gang frie, men med vort bedste Forsæt  
 finde vi os dog urene. Derfor har du, o  
 Jesu! selv lært os daglig at bede: For-  
 lad os vor Skyld; derfor skulle ogsaa al-  
 le Hellige bede dig om Forladelse i rette  
 Tid, hvor meget mere vi, som bekjende  
 os saa syndige, saa skrøbelige, og som  
 fattes endnu saa meget af den Hellighed,  
 du fordrer af dine Hellige. Al! forlad os  
 naadelig, at vi ikke have holdet denne  
 hellige Dag saa hellig, som vi burde, at  
 vore Tanker, Ord og Gjerninger have  
 ikke været lutter hellige Øvelser, at vi ikke  
 have lagt dit Ord, som vi i Dag have  
 hørt, saa paa Hjertet, og ikke bevaret det  
 i saa rene Hjerter, at det der, som Sæ-  
 den, kunde slaae Rødder, og bære hun-



dredefold Frugt. Forlad os, at vi ikke have anvendt den hele Dag til din Lov og Pries, som burde være vor glædeligste Gjerning og høieste Forlystelser. O! hvor er dog vort Hjerte saa fordervet, og saa vanhelligt. Hvor er det saa let til at falde paa jordiske og forfængelige Tænker. O! hvor hører der dog saa meget til, at være himmelsindet og aandelig! Hav Taalmodighed, Herre, med vor Skrøbelighed, og lad dog ikke af, bliv ikke træt, hør ikke op, at arbejde paa os med dit Ord og din Aand, saa længe, indtil du faaer draget os ud af det jordiske Sind, og knyttet vort Sind fast til dig. Vi takke dig for det Guds Ord, som vi i denne Dag have hørt eller læst, og bede dig vdmøgeligen, at du vil lade det være velsignet paa vore Sjele, og ikke komme tomt tilbage, men bære dog nogen Forbedringsfrugt hos os, og gjøre os alt mere ivrige mod Synden, kjede af Verden, kjere af Jesu, stærke i Troen, fyrige i Bønnen, overflødige i Kjærlighed, trostige i dig og frimodige til at slide os frem igjennem denne Verden. Lad og denne Sabbath minde os om, at

der endnu staaer Guds Børn en Hvile for, en bedre Hvile, en evig Sabbath i Himmelen, hvor Jesus skal være vor Tempel, Jesu Kjærlighed være vor Gudstjeneste, Englenes mange tusinde være vor Kirkeforsamling. O! at vi stedse maa hige og længes efter den Hvile, og daglig indrette vor Gang derhen, at den kan endes i den herlige Hvile i Jesu Skjød. Men, imedens vi endnu her skal vandre, lad os dine arme Creature være din Barmhertighed anbefalede. Vi indgive os i dit kjerlige Hjerte, Herre Jesu! med alt det som os tilhører. Omgiv os med din Bessjermelse, naar vi lægge os ned tryggelig og sødelig at sove, at vi i Morgen funde og glade maae opvaagne, og da, efter denne Sabbaths Hvile, og efter denne Nattehvile frimodige i Gud og trestige gaae til vort Kalbs Forretning og Gjerning. Vaag nu selv i Nat, Herre! over dette Huus; vaag over Kongens ganske Huus; vaag over denne Stad, og det ganske Land; thi uden dig vaage alle Bægtere forgjæves! O Gud! lad alle dem, som af Hjertet søge dig i denne Af-



tenstund, ogsaa finde dig; hos dig finde Naade, i dig finde Hvile. Jesu! lad dig finde af alle dem, som ere i Sygdom, i Bedrøvelse, i nogen Sjeleangest, eller i anden Nød beskedde! Gud forbarme dig over dem, læg dem, trøst dem, hjælp dem for din Barmhertigheds og Sandheds Skyld. Lad og vore Venner, hvor de ere, finde i denne Nat din Beskyttelse og Beskermelse. Lad vore Fiender heller ikke være udelukte fra din Baretægt. O, Jesu! endnu en Ting bede vi om, inden vi hensove; giv os Naade til at elske dig hver Dag mere og mere. O, Gud! drag vort Hjerter fra al Verdens Kjærlighed paa dig alene, du er alene værd at elskes, du eneste sande Sjeleven! Du allerdeiligste Brudgom! optænd du vort Hjerter med en inderlig og brændende Kjærlighed til dig, og lad ingen Ting, Liv eller Død, Glæde eller Sorg skille os fra din Kjærlighed. O hvor salige ere vi, naar vi ikkun elske dig over alle Ting. O! giv os da din Salighed, forstikke os om din Kjærlighed, og indtag du selv al vor Kjærlig-

hed, saa have vi nok i Liv og Død.  
Amen.

David's 6 eller 1 Poenitents-Psalme.

**Uk,** Herre! straf mig ikke i din Brede, og tugt mig ikke i din Grumhed. Herre! vær mig naadig; thi jeg er skrobelig. Helbred mig, Herre! thi mine Been ere forfærdede, og min Sjæl er meget forfærdet; Uk du Herre! hvor længe? Vend dig Herre, og redde min Sjæl, hjælp mig for din Barmhertigheds Skyld; thi man tænker ikke paa dig i Døden; hvo vil tale dig i Helvede? Jeg er træet af mine Suk; jeg bløder min Seng den ganske Nat; jeg væder mit Lede med mine grædende Taarer: Min Skikkelse er falmet af Sorg, og er bleven gammel, thi jeg haver Angest allevegne. Viger fra mig alle Misdædere; thi Herren hører min Graad, Herren hører min Formanelse. Herren annammer min Bøn. Alle mine Fiender skulle blive til Skamme, og saare forfærdes, vende sig tilbage, og snart blive til Skamme.



---

## Mandags Morgenbøn.

Almægtige Gud, Himmels og Jordens Skaber! Du meget herlige Gud, som har skabt og dannet alle Ting til din Ære. Himlene fortælle din Ære, og den udstrakte Befestning forkynder din Pries; Stjernernes Hær, Luftens Fugle, Jordens Dyr, Havets Fiske love dig! Skulde vi da ikke meget mere love dig, som dertil har faaet en fornuftig Sjel, Hukommelse og Tunge som kan tale, og daglig nyde saa mange Velgjerninger af din Haand. O ja, min Sjel, op at love Herren, og altdet, som i os er, prise hans hellige Navn! Og nu have vi atter faaet en ny Velgjerning at love dig for, da du har bevaret os saa vel i denne Nat fra al Skade og Fare; du har givet os Ro og Hvile, til vort Legems Vederqvælgelse, at vi nu igjen med friskt Mod og sundt Legeme kan gaae til vor Gjerning og Arbeide. Velsignet være dit Navn, som har bevist os saa stor Barmhertighed i denne Nat. Det stod ikke i vor Magt, at afvende vore Fienders baade syulige og u-

synlige Anslag, og hindre alle skadelige Tilfælde; men du er det, fromme Fader! som har vaaget over os, da vi sov, bevaret os fra alt Ondt; dette skjonne vi af Hjertet, og derfor takke vi dig i denne Morgenstund. Herre! din Naade er hver Morgen ny over os, fornye nu ogsaa denne Morgen din Naade over os, da vi begynde en ny Arbeidsuge. Gjør os, o Gud! villige og trostige til vort Arbeide, hjælp os at bære denne Uges Byrde med et taaligt og aandeligt Sind. Lær os at ihukomme, at Mennesket er skabt til Arbeide som Fuglen til at flyve, og at Ledighed er Satans Bærsted, saa vi derfor aldrig begive os til Dræsløshed, og ikke krympe os for lovligt Arbeide, men erindre, at Tiden er dyrebar, at du vil kræve Regnskab for Tiden, hvortil vi den have brugt. Dog, uden din Velsignelse arbejde Menneskene forgjeves, om de end længe vaage og tidlig opstaae; saa bede vi ydmygelig, du vilde saa velsigne enhver af os i sit Kald og Arbeide, at vi gjøre trolig og med Flid det, vi bør gjøre, ikke for Menneskenes, men for dine Dine, og



derhos at vi saaledes søge vort Brød og Næring, saa vi dog fornemmelig søge efter Guds Rige og hans Retfærdighed. I din Haand befale vi da i Dag og altid vort Legeme og Sjæl, vor Gjærning og Idret, vore Tanker og alt Foretagende, vort Gods og Eiendom, alt hvad vi have af din Haand; tag det nu altsammen under din naadige Beskyttelse. O Fader! vær i Dag, og bliv fremdeles en Fader for os alle, for mig og alle mine. O Skaber! O Frelser! O Troster! forleen os din Naade til i Dag at fuldkomme din Villie, at vi begynde og fuldende alting i dit Navn, og hvad som ikke kan skee i dit Navn, det lad heller aldrig komme os i Sinde, mindre af os sættes i Værk; men at vi saaledes i Dag indrette vor Gjærning, at du, o Gud! kan æres derved, og alle de, som vi have med at gjøre, kan deraf tage et godt Exempel. Derimod alt det, hvormed din Ære i nogen Naade kan krænkes, eller Næsten forarges, det bevare du os fra i al Naade; og om noget saadant af os skulde skee, saa giv os Naade til, det strax at erkjende, fortry:

de, afbede, og herefter derfra at afholde. Dersom vor Fod skulde glide, og nogen af os i Dag komme paa en forrigfuld Bei, da opseg os igjen, Herre! oplad vore Dine, før os om igjen paa rette Bei, og lad din gode Vland stedse lede os paa de evige Beie. Og nu, Herre! vort Hjerte holder dig dit Ord for, da du sagde: Søger mit Ansigt, og de, som søge dig aarle, skal finde dig: saa søge vi nu i denne Morgenstund dit Ansigt. Ak! skjul nu ikke dit Ansigt for dine Tjenere; men skjul dit Ansigt for vore Synder, og lad dem alle være ved Jesu Blod udslittede. Derhos bevar os naadelig fra, at vi ikke i Dag med forsættelige og bitterlige Synder fortørne dig. Hindre og dæmpe hos os al syndig Lyst, og fri os fra onde Selstaber. Frels os fra onde Mennecker, og bevar os fra fortredeelige Folk. Staae os og alle dem bi i Dag, som agte at gjøre noget godt, og hindre alle deres Anslag, som agte at gjøre ondt. Gjør vel mod alle dem, som have nogen Godhed for os, og mene os vel. Tillad ikke vore Fiender at faae deres Villie frem, os til Skade,



og bevare os fra at trænge til dem. Gud bevar Landets fromme Fader, din Salvede, vor Konge, og velsigne alt hans Foretagende, til din Ære og Landets Bedste! Bevar Kongens ganske Huus, og regjer selv al christen Dyrighed. Herre! bevar din christen Kirke, formeer dens sande Lemmer, og udbred dens Grændser. Lad reen Lærdom altid blive i den, og helligt Levnet være dens Prøvelse. Gud giv os Fred i vore Landemærker, og afvænd fra vort kjære Fædreland alle Landeplager, og fra denne Stad al Ulykke og velfortjent Straf. See i Naade til alle Bedrøvede, og lad ingen savne din Hjælp, som haabe paa dig. Nu, vor Gud! Ugen er begyndt, skal det være for nogen af os den sidste Uge, saa ryk os dog ikke bort i vore Synder, men lad os findes beredte, og naar Timen kommer, giv os en sagte og salig Død. Skal vi og alle fuldende denne Uge, og du har flere Dage forbeholden for os, da giv os derhos Naade til at fremdrage dem, som sande Christne, som de, hvis Borgerskab er i Himmelen, hvorfra vi forvente Frelseren,

den Herre Jesus, i hvis Navn vi dette have bedet, og i hvis Navn vi nu gaae til vor Gjærning. Amen, i Jesu Navn! Amen.

Fader vor! du som er i Himlene; hel-  
liget worde dit Navn! Tilkomme os  
dit Rige! Vor Fader og vor Herre!  
vor Gud og vor Konge! Du har ved din  
Søns Død frelst os ud af Satans Rige  
og Mørkhedens Magt; du har ved dit  
Ord kaldet os til Naadens og Ærens  
Rige; du har i Tjensfødelsens Bad o-  
versat os i din elskelige Søns Rige.  
Styrk nu og befæst selv dit Rige i vort  
Hjerte! Opret din Throne i vor Sjel,  
at Jesus boer formedelst Troen i vort  
Hjerte, og din Aand regjerer og styrer,  
driver og fører alle vort Hjertes Tanker  
og Bevægelser. Tilsted aldrig, at Sa-  
tans Rige og Herredømme igjen skulde  
faae Overhaand i vort Hjerte, eller no-  
gen vodelig Synd herjke i vort dødelige  
Legeme. Vi mærke alt for vel, at Satan,  
Verden og Kjødet, skjøndt du har under-  
tvinget dem, dog stedse stride imod Aand-  
en, og søg at faae Bælde over os, at



blive dem underdanige. Men, **Gud!** træd Satan snart under vore Fødder i vort Hjerte! Udryd de Levninger af hans Rige, som rebellerer i os imod dit Rige! Lad ham ingen Magt faae i de Sjele, du har forløst! drag os ud, som af hans Slaverie, saa og af hans Misdob og Overfald, at vi alene maa kjende dig for Herre! Din Lov være skrevet i vore Hjerter, at vi ingen anden Billie have, ingen andre Tanker samtykke, end dem din Aand virker, at vi aldrig lade os lokke af Verdens Riger og Herlighed til at gjøre Satan noget Knæfald eller Belgefald! Lad os og sole og finde dit Rige i vore Hjerter, som bestaaer i Retfærdighed, Fred og Glæde i den Helligaand. Lad og dit Rige her paa Jorden udbredes, din christen Kirke fremmes! Ophold din Kirke og forsvær den, at Helvedes Porte sig ei skal formaae imod den. Endelig, naar vi have været troende Lemmer i dit Naades Rige omkring os, og dit Rige har været inden i os, saa lad os omsider komme i dit Ver-Rige her ovenfor. Imidlertid skee din Billie her paa

Jorden, som den er i Himmelen! Giv  
 os i Dag vort ic.

## Mandags Aftenbon.

**D!** almægtige Gud! barmhjertige Fæder! hvor naadig er du dog mod os arme Menneſker! Hvor godt er det at haabe paa dig, og hvor ſaligt er det Menneſke, hvis Gud og Beſkjermer du er! Du har ſaa naadig i denne Dag beſkjermet, bevaaret og veſſignet os, da vi dog ere ikkun elendige Syndere, uvaerdige til alt Godt, og have fortjent alt Ondt, Straf og Bredde. Men du, o fromme Gud! har ikke handlet med os efter vore Synder, derfor takke vi dig af ganſke Hjerte for al den Naade og Kjærlighed, ſom du os i denne afvigte Dag til Sjæl og til Liv haver beviſt, og for alt det Onde, du fra os har afvædet, ſom ellers kunde ſkadet os til Sjæl og Legeme. Du har ſtaaet os ſaa trolig bi i vort Arbeide og Gjærning, hver efter ſin Stand og Kald. **D!** at ikkun det, ſom enhver af os i Dag har gjort, maa være vel gjort for dit Ansigt. **D!** at noget deraf maatte behage dig, og at det,



som ikke behager dig, maa nu for Jesu Skyld strax være forladt, forglemmt og udsløttet. Erindre os endnu, før vi lægge os til Hvile, formedelst din Tugtes Aand, om det, hvormed vi i Dag ere afvigede fra dig og dit Sind, paa det vi endnu, inden Sønnen falder os paa, maa nærme os til dig med et bodfærdigt og sonderknuset Hjerter, som er det eneste Offer, dig af os kan behage. Nu er og denne Dags Byrde overvunden, ved din Raade, og saaledes bliver altid det ene Trin efter det andet af denne Elendighed lagt tilbage, og vi komme altid et Trin nærmere til den uendelige Ewigheid. O Gud! lær os det vel at betænke, saaledes at bruge Tiden, saaledes at gjøre vore Trin i dette menneskelige Liv, at de omfider kan endes i en glad og lykkelig Ewigheid. Vi takke dig nu da for alt det Gode, vi i denne Dag have havt af din Haand til Sjæl og Legeme. Herre, vi ere ringe, og alt for ringe til alle dine Misfandheder. Din Godhed er saa uendelig, og dine Begjæringer saa utallige, at vi langt fra ikke saa kan love

og takke dig, som vi ere skyldige til, og som vi gjerne vilde; dog ville vi rrise dig med vore Læber og Hjertes, saa meget som du giver os Naade til, for dine baade bekjendte og ubekjendte Belgjerninger, indtil vi komme derhen, hvor vi skal faae dem alle at kjende, og da fuldkommen takke dig. Nu bede vi dig ydmygelig, bevar os ogsaa i denne Nat! Bliv hos os, Herre Jesu! thi det stunder til Aften. Du Israels Bægter, som ikke sover og ikke slumrer, vaag nu selv over os. Sæt dine hellige Bægtene omkring vor Seng og giv dine Engle Befaling, at leire sig omkring vort Leie og vort Huus. Lad ikke enten Døvelsens Mørke, eller Bantroens Mørke, eller noget Ondt af Mørkheds Magt, eller fra den Mørkheds Fyrste overfalde os i denne Nattes Mørke. Der er dog ingen, som kan bevare os, uden du. Beveg os, naar vi vaage, bevogt os, naar vi sove, lad os hvile i din Fred baade indvortes og udvortes. Tag os nu til Hvile i dig, kjere Abba! thi vi lægge os nu i dine Arme, og begive os under dine Fingers Beskjermelse, i en troende Tillid paa din



Naade. Lær os ret at forstaae, at vi uden dig og din Naade aldrig nogen Tid kan være trygge og uden al Fare, men at du ogsaa er mægtig nok, og naadig nok til at gjøre os trygge. Nu saa vil da baade jeg og enhver af os hermed anbefale og overlevere dig vor Sjel og vort Legeme, vort Sind og Sandser, vort Huus og alt det, som derudi er. Optag os nu paany i din faderlige Forsorg og Baretægt mod alle vore synlige og usynlige Fiender. Alabne saa igjen, efter en god Hvile og rolig Nat, i Morgen vore Dien med Glæde, og opfyld du vore Munde med din Lov og Prais for denne Nattes Baretægt, og gjer os da muntre til vort Kald og Embede, fryrige til din sande Frygt og Tjeneste, frimodige til at bære Dagens Byrde og Hæde, fulde af Troe og Kjerlighed. Bevar og i denne Nat Kongen og Kongens ganske Huus fra al Sorg og Fare! Bessjerm al christen Dyrighed! Bevogt denne Stad! Bessigne det ganske Land! Lad ogsaa alle vore Slægt og Venner være dig trolig anbefalede! Forbarm dig over alle Mennecker i Verden! Forlad og om-

vend alle vore Fiender! Ophold dine sande Børn i en stadig Troe, lad dem i denne Aftenstund nyde godt af vor arme Bøn, og lad os have Samfund i deres Bønner. Giv, at vi herefter alle Dage, du lader os leve, maa leve dig til Ære, indtil dette timelige Livs Aften kommer, og vi skal nedlægge os i Graven til Hvile, da du omstøder vilde igjen opvække os til dine Børns rette Hviledag og evige Glæde, hvor vor Soel aldrig mere skal nedgaae, vi aldrig trættes mere, men uafsladelig love og prise dig. Amen, i Jesu Navn! Amen.

David's 32 eller 2 Poenitents - Psalm.

Salig er den, som Overtrædelsen er forladt, som Synden er skjult. Saligt er det Menneske, som Herren ikke tilregner Misgjerninger, og i hvis Aand er ingen Falshed. Thi der jeg vilde det tie, da vansmægtede mine Been ved min daglig Hulen. Thi din Haand var Dag og Nat svar paa mig, at min Bædse blev forvandelt til Sommerens Tørke, Sela! Thi bekiender jeg mine Synder for dig, og skjuler ikke mine Misgjerninger. Jeg sagde:



jeg vil bekjende min Overtrædelse for Herren, da forlod du mig min Synds Ondskab, Sela! Derfor skulle alle Helgene tilbede dig i rette Tid, at, naar der kommer store Vandløb, skulle de ikke ræfke til dem. Du est min Beskjermelse, bevar du mig for Angest, at jeg kan prise dig ganske gladelig, naar jeg frelles, Sela! Jeg vil undervise dig og vise dig Betien, som du skal vandre, og jeg vil have Raad hos dig med mit Die. Bærer ikke som Heste og Mule, som ere ikke forstandige, paa hvilke man skal lægge Tomme og Bidsel, naar de ikke ville til dig. Den Ugudelige haver mange Plager, men den, som haaber paa Herren, skal Misfandhed omkring give. Glæder eder i Herren og fryder eder, I Retfærdige og priser ham alle, I Fromme.

### Tirsdags Morgenbøn.

O vise og fromme Gud! hvor kjendelig er din Visdom, og hvor stor er din Omhyggelighed for Menneskets Børn, at du saa viselig har indrettet den Omveiling med Nat og Dag, og forordnet Da-

gen til Arbeide, og Natten til Ro og Hvile, til at samle Kræfter igjen til ny Dags Arbeide. Vi have nu ved din Naade havt vor Hvile, og skal nu efter dit Forsyn igjen gaae til vort Arbeide. Vi laae i Mørket, men du, Herre! har været vort Lys; vi vidste ikke af os selv, men du Herre! vaagede over os. Tusinde Ulykker kunde overfaldet os, men du, Israels Bagter, afværgede det: derfor love og takke vi dig nu af Hjertets Grund i denne Morgenstund. O! at vi saa kunde takke dig, som vi skulde. O! at ikke alene vore Munde maae takke dig, men Hjertet og Sjæl være opstemmede til din Pries, og alle vore Gjerninger og ganske Levnet være en virkelig og bestandig Taksigelse mod saa naadig Gud, saa omhyggelig Fader, saa trofast Herre og Forsorger. Nu, Natten er forbi, og Dagen fremkommen, hjælp os nu i Dag at aflægge Mørkets Gjerninger, og tage Lysets Naaben paa, og vandre som Lysets Born, skikkelig, som om Dagen, ikke i Fraadserie og Drukkenskab, ikke i Bøllyst og Uteerlighed, ikke i Riv og Avind, men ifore os



den Herre Jesus Christus, og have Om-  
sorg for Kjødets, dog ikke at føde dets Be-  
gjærligheder. Herre! du har alt oplyst Dæ-  
gen, oplys nu og vore Hjerter med den le-  
vende Kundskab! at kjende dette, at vi uden  
din Raade ikke havde opnaaet denne Dag,  
og uden din Hjelp ikke kan fuldende denne  
Dag, os til Gode, eller gjøre noget, som en-  
ten kan være dig takkeligt, eller os selv til  
nogen sand Nytte, thi uden dig kunde vi  
intet gjøre, derfor kaste vi os nu ned for  
dine Fødder og bede dig ydmygeligen, at  
du i denne Dag vilde vise os den Rei,  
vi skal gaae paa, led os i din Sandhed,  
styr vore Fødder paa Fredens Rei, at van-  
dre i dine Budords Reie, og aldrig med  
Billie og Vidende gjøre et Trin der uden-  
for. O Gud! bevar os i Dag fra at gjø-  
re nogen forsætlig Synd, eller foretage os  
noget, som kunde være dig imod, og om  
vi af Skøbelighed skulde glide og snuble,  
da hjælp os strax at mærke det, og ikke fa-  
re fort derudi, men tag os strax ved Haan-  
den og reis os selv op igien. Vær nu, o  
Gud! i denne Dag og altid vor naadige  
Gud! Ophold os ved din høire Haand,

leed os efter dine Raad, bevar os som  
 Dienstenen i Diet, skjul os under dine  
 Vingers Skygge, opfyld os aarle med  
 din Misfandhed; lad os med Flid og  
 Sagtmodighed gjøre den Gjerning, som  
 vort Kald og Stand fordrer af os, saa  
 at vi slet intet gjøre, som kan være vor  
 Samvittighed til Saar og Anstød; men  
 at vi midt i vort Arbeide, om det end kan  
 være moissommeligt, maa have et glad og  
 roligt Hjerter, ved at tænke paa din Raade,  
 at du hjælper os, saa vi ikke kjedes ved  
 vort Arbeide, og blive utaalmodige og  
 forsagte. Dersom og denne Dag viser  
 os Leilighed til at gjøre Godt, enten til  
 din Ære, eller Næstens Gavn, eller vor  
 egen Sjæls Opbyggelse, da giv os Raade  
 og Sind til, ikke at forsomme det, men  
 igjen kjøbe Tiden og bruge Leiligheden.  
 For alle Ting, o Gud! da du kjender, at  
 der boer endnu Arvesynden i os, den  
 gamle Adam, som stedse rorer sig, og saa  
 tit vil bringe os i Fald; o! saa hjælp os  
 for Jesu Skyld, med din Vland at over-  
 vinde den Fiende, dæmpe og undertvin-  
 ge den, forsfæste vort Kjød med dets Be-



gjerligheder, at vi Dag fra Dag maa blive fastere i det Forsæt, at blive bestandig i din Frygt, Hjertet styrkes ved din Naade, og Troen bliver den Seier, hvormed vi overvinde Verden, baade den Verden inden i os, og den Verden uden for os. Bevar vore Dien i Dag fra al ond Lyst, vor Tunge fra Svig og Bitterhed, vore Hænder fra Uret, vore Fødder fra Synders Besidelse og Spotterers Sæde; lær os at gjøre Godt hvor vi kan, og at mene alle vel; velsigne alle dem, som mene os vel; hindre dem, som mene os ilde, dog lad dem intet værre vedersfares, end at de maa see sig nødt paa, at du hjælper os, og i Stedet for at fortryde din Godhed mod os, heller fortryde deres Ondskab, og omvende sig. Herre! du al Jordens Aanderes Tilflugt, besøg Jorden med din Velsignelse; mæt de Hungrige med Godt; giv de Fattige Brød; oplad din milde Haand for alle Trængende; velsign dette Land, bevar denne Stad! gjør vel imod vor kjære Konge, og Kongens ganske Huus; Lad det være Kongens Lyst, at befordre din Ære og forsvare dit Rige,

og lad det være din Lyst, at gjøre ham stor, og hans Regjering lykkelig. Din Kirke i disse Lande, vilde du, o Gud! bevare, ved den sande Lærdom og de hellige Sacramenters rette Brug! Lad de Sjæle, som ere din Kirkes sande Lemmer, baade formeres i Tallet, og hver Sjæl daglig opbygges og forbedres. Nu, o Gud! vi overgive os nu hermed paa ny til dig og din Naade, hjælp os, at hvad vi nu leve, vi maae leve i din Søns Troe, som elskede os, og gav sig selv hen for os, at Jesus maae boe formedelst Troen i vore Hjerter, og han selv virke i os de rette Troens Frugter, saa vor Troe ikke maa være nogen død Troe, eller løs Indbildning, men en levende Troe, som virker i Kjærlighed, at vi maae blive jo længere jo mere rodfæstede i din Kjærlighed, og ved din Kjærlighed blive overflodig i Næstens Kjærlighed. Hør vor Bøn! for Jesu Naades og Kjærligheds Skyld, Amen.

Fader vor, du som er i Himlene; helligt worde dit Navn; tilkomme dit Rige; skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden. Himmelens og



Jordens Herre! Englene i Himmelen  
gjøre altid din Villie med Lyst og Glæde.  
O! hjælp os, som tænke at blive Engle li-  
ge i Herlighed i Himmelen, at vi maae  
begynde at blive Engle lige i Lydighed  
her paa Jorden. Ja ikke alene Englene  
og Helgene i Himmelen, men og alle  
Ting i og paa Himmelen gjøre din Vil-  
lie, Stjerner og al Himmels Hær for-  
rette det, du har forordnet, og løbe deres  
Bei med Fryghed. O! at det samme og  
maatte altid skee her paa Jorden, som i  
Himmelen, saa var Jorden selv en Him-  
mel; ja endog Creaturene paa Jorden  
gjøre din Villie. O! maatte det saa vist  
og skee af Menneskene, de fornuftige Cre-  
ature, men o Jammer! o Skam! at ingen  
af alle skabte Ting imodstræber din Villie,  
undtagen Mennesker og Djeule. Men  
hjælp, o Gud! at det idetmindste aldrig  
skeer af os mere med vor Villie og Bi-  
dende. Herre! det er din Naade, at vi  
vide din Villie; giv, at vi alt mere og me-  
re maae lære haade at vide den, og at kjen-  
de, hvor god, hvor velbehagelig, hvor  
fuldkommen din Villie er, og at vi aldrig

maae blive den Svend, som veed sin Herres Billie og gjør det tvertimod. Dræb først i os vor egen Billie; thi den er al vor Fordærvelse, og dernæst, at vi aldrig mestre din Billie, eller synes at den ikke er ret, aldrig knurre mod din Billie, eller synes at den ikke er god. Det er din Billie, at Syndere skal omvende sig og leve. O Gud! skee denne din saa naadige Billie, baade hos os og hos andre; Det er din Billie, at vi skal troe paa Guds eenbaarne Sønns Navn; o Gud! skee denne din salige Billie! Giv os Troen, styrk os i Troen, forøg os i Troen, hjælp vor Bantroe, ophold os i Troen til vor sidste Ende. Det er din Billie vor Helliggjørelse; o Gud! skee denne din saa kjerlige Billie, at vi daglig maae rense os selv, fra al Kjeds og Aands Besmittelse, og fare fort med Helliggjørelse i Guds Frygt. Giv os hertil baade Billie og Evne, Lyst og Kraft. Det er din Billie, at alle Menneſker skal blive salige, o Gud! skee denne din herlige Billie! Tak for denne din kjerlige Billie, lad os ikke selv hindre denne din saa trostelige Billie, men



at vi og selv forarbejde vor Salighed med Frygt og Bøvelse; saa skeer, o Gud, din Villie, saa skeer og vor Villie. Er det og din Villie, at vi skal lide Sorg, Modgang, Verdens Spot eller anden Nød; o Gud! skee og denne din faderlige Villie, ikke hvad vi vil, men hvad du vil. Vi vide, at du er god, din Villie er god, du kan ikke ville, uden det som er godt; saa lad komme alt hvad du vil, det er os nyttigere, end hvad vi ville; men vi have Taalmodighed behov, at vi kan gjøre din Villie. O Gud! giv os den, og at kjende, at det er os godt, at du ydmyger os, du tugter os i Naade, at vi skulle arve Saliggjorelsen. Er det og din Villie, at nogen af os i Dag skal døe, skee din Villie! ikkun giv os Naade til, at vi maae findes berede og døe salige. Herre! her ere vi, gjør med os som dig godt synes. Giv os i Dag vort daglige Brød, og forlad os.

### Sirsdags Aftenbøn.

Naadige Gud og Fader! nu have vi atter aflagt og tilendebagt een af vore Udlændighedss Dage. Vi ere atter komne et

Trin nærmere til vor Død og til Ewighe-  
 den. O! giv Gud, at vi saa vist ogsaa  
 maatte være komne et Trin nærmere til  
 Himmelen, at vi maae have saa brugt  
 denne Dag, og den Naade, du i denne  
 Dag har beviist og tilbudet os, rettelig ef-  
 ter dit Diemærke, til at blive mere skikke-  
 de, mere sindede, mere duelige til Helge-  
 nes Arvedeel i Lyset. Vi takke dig aller-  
 først, o Gud! i denne Aftenstund, for alt  
 godt, og for alle dine Belgierninger, som  
 du og denne Dag har beviist os baade til  
 Sjæl og Legeme, endskjøndt vi ere ikke den  
 mindste Naadesmule værd, saa har du dog  
 beviist os baade mange og store. Du har  
 ladet os leve; du har givet os Sundhed,  
 Fred og Brod; du har fravendt os alt  
 Ondt, du har befriet os fra mange Farer,  
 som vi ikke selv vide at vi have været udi,  
 men som vi dog ikke kan tvivle paa, efter-  
 di vi vide, at det er al Djevelens Lyft og  
 Attraae, Sind og Tragten, at gøre os  
 Skade. Ja vi ere visse paa, at du endnu  
 har i Dag villet bevise os langt flere Bel-  
 gierninger i det Aandelige, dersom vi ikke  
 selv med vor Skjodesløshed og uforsøm-



gelige Sind havde hindret dig derfra. I Særdeleshed takke vi dig for den Naade, at du har givet os din Søn til en Frelser og Mægler, hans Blod til Forsoning og Renselse, hans Ord til Underviisning, hans Aand til Bestyrer og Talsmand. O Gud! naar vi intet andet Godt have af din Haand, saa vare disse fire Belgjerninger saa store, at vi aldrig i Ewig- hed kunde fuldtakke dig derfor; O! lad os aldrig savne din Søn, aldrig misbruge hans Blod, aldrig foragte hans Ord, aldrig bedrøve og forjage hans Aand, saa gjør du med os i alt andet, som dig godt synes, og som din faderlige Kjærlighed og guddommelige Viisdom finder det os bedst tjenligt. Nu, efter at vi saaledes, skjondt ufuldkommen, har erindret os selv dine Belgjerninger, som ogsaa denne Dag har været nye over os, saa erindre vi os ogsaa vore Synder, som vi desværre og denne Dag ikke have været fri for; men inden vi tør lægge os ned til Hvile, efterdi vi ei kan vide, hvor nær den sidste Time kan være os, bede vi ydmygeligen, at du for Jesu bittre Døds og blodige Li

delfers Skyld vilde forlade os alle vore  
 Synder, og ikke lade den fri og aabne  
 Kilde mod al Synd og Ureenhed, i den-  
 ne Aftenstund være tilluft og stoppet for os,  
 men at alle vore i denne Dag og til denne  
 Dag begangne Synder maae i Jesu Blod  
 være afstoede, i hans Død begravne, i hans  
 dybe Bunder og Saar aldeles skjulte, og al-  
 drig mere komme for Lyset, enten at beskjem-  
 me os i dette Liv, eller fordomme os paa  
 den yderste Dag. Derpaa da i Jesu  
 Navn begive vi os til Hvile, baade til  
 Legems Hvile i vor Seng, og Sjelens  
 Hvile i din Naade. Dig befale vi nu  
 baade Legeme og Sjel i din Haand, og  
 alt hvad du har givet os. Skal det være  
 vor sidste Nat, saa vær os naadig for Je-  
 su Skyld, og tag vore Sjele i din Haand  
 til din Herlighed. Men behager det dig  
 at formere vore Dage, saa forbedre og  
 vore Hjerter, og giv os Naade til, hver  
 Dag at blive dig mere lige, mere afdøde  
 fra Verden og al Forfængelighed, mere  
 hengivne til dig at tjene og behage, og  
 blive dine Efterfølgere, og træde i Jesu  
 Fodspor, som har efterladt os sig og sit



Levnet til et Exempel. Lad os ingen Dag leve, uden at tænke paa vor sidste Dag, og komme ihu det sidste Regnskab, og stikke os dertil betimelig, at vi kunde faae Deel i de Retfærdiges Opstandelse. Alle Dem, som høre os til, indslutte vi og i denne Bøn. O Gud! lad dem være indsluttede i din faderlige Baretægt og Beskjermelse. Afvend fra Kongen og Kongens Huus al Fare og Bedrøvelse, fra denne Stad al Uhykke, skadelig Ildbrand og smitsomme Syger, fra dette Land alle Landeplager og alle Fiender. Lad din Kirke stedsse blomstre iblandt os, fri for falsk Lærdom, al Forvirrelse og Forfølgelse. Giv alle Uombendte Tid og Raade til at bedre sig; trost alle Bedrøvede, forbarm dig over alle Nødlidende, vederqvæg de Enge, styrk de Døende; formeer dine troende Børns Tal, formindsk baade de Ugudeliges Tal, og al Ugudelighed. Lad os da sove i din Raade, opvaagne igjen i din Raade; og saasnart du i Morgen har aabnet vore Dien, saa aabne og vor Mund og Hjerte til at prise dig, og siden gaae frem i din Kraft og i din Lydighed til vor Stands

og Embeds Gjerning, indtil vort Lys Af-  
ten, den evige Dag fremskinner, da der  
ingen Omfistelse mere skal være paa Dag  
eller Nat, Lys eller Mørke, men evig  
Glæde i de lystige Bærelser hos din høire  
Haand, Amen.

David's 38 eller 3 Poenitentse-Psalme.

Herre! straf mig ikke i din Bredde, og  
revse mig ikke i din Grumhed; thi dine  
Pile sidde i mig, og din Haand trykker  
mig. Der er intet sundt paa mit Legeme  
for din Truen, og der er ingen Fred i mi-  
ne Been for mine Synder; thi mine Syn-  
der gaaer over mit Hoved, og de ere blev-  
ne mig svare som en svar Byrde. Mine  
Saar lugte ilde, og flyde med Røde for  
min Daarlighed. Jeg gaaer kroget og  
saare nedboiet, den ganske Dag gaaer jeg  
bedrøvet; thi mine Lænder fortørres al-  
deles, og der er intet sundt paa mit Lege-  
me. Jeg er bleven syg og saare forstødt;  
jeg hylter for mit Hjertes Urolighed. Her-  
re, al min Begjering er for dig, og mine  
Sukke ere ikke skjulte for dig. Mit Hjerte  
bæver, min Styrke haver forladt mig, og



mine Dines Lys ere ikke hos mig. Mine Venner og Frender holde sig fra mine Plager, og min Næste træder langt bort. Og de, som staae efter min Sjæl, sætte Snarer for mig, og de, som ville mig Ondt, tale, hvorledes de kunne gjøre mig Skæde, og omgaaes med idel Svig. Men jeg maa være som en Døv, og ikke høre, og som en Dum, der ikke oplader sin Mund. Og jeg maa være som den, der ikke hører, og som haver ingen Gjensvar i sin Mund. Men, Herre! jeg bter efter dig; du, Herre min Gud, skal bonhøre. Thi jeg tænker, at de skulle jo ikke glæde sig over mig, naar min Fod glider, da skulle de storligen rose dem imod mig; thi jeg er gjort til at lide, og min Pine er altid for mig. Thi jeg giver mine Misgjerninger tilkjende, og søger for mine Synder. Men mine Fiender leve, og ere mægtige, de ere store, som mig hade uden Skjel. Og de, som gjøre mig Ondt for Godt, sætte sig imod mig, fordi jeg efterfølger det Gode. Herre, min Gud! forlad mig ikke, vær ikke langt fra mig. Herre, som er min Salighed, skynd dig at hjælpe mig.

## Onsdags Morgenbøn.

For dit Ansigt, hellige og naadige Gud! nedkaste vi os i denne Morgenstund, baade at takke din uendelige Godhed for din Baretagt over os i denne forbigangne Nat, at du har hjulpet os ud af Natens Mørke, og ladet os med Glæde og Helbred skue denne Dagens Lys, saagod at tilbede dig og paakalde dit Navn om Hjelp og Bistand til den nu antrædende Dag, og den Gjerning, vi i Dag have at gjøre. Giv os Naade til, at vi ret kunne tilbede dig i Aand og Sandhed; Giv os Bønnens og Naadens Aand, at vi kunne ret bede af Hjertet, og bede efter din Villie. O Herre! lad os finde hver i sit Hjerte en inderlig Lyst og Drift til Bønnen, en levende Troe og Tillid i Bønnen, en hjertelig Trost og Kraft af Bønnen. Herre! vi kan ikke bede, som vi skulle, men lad din Aand komme vor Skrobelighed til Hjelp og selv raabe i vore Hjerter et Abba Fader! Du hører Bønner, derfor kommer alt Kjød til dig. Du har ikke alene tilladt os, at vi tør bede, hvilket og er en



stor Naade, hvor skulde ellers vi arme Syndere, som ere ikkun Stov og Aske, Græs og Høe, torde nærme os til dig, som er en fortærende Ild; men du har endogsaa befaleet os at bede i al Anliggende; du har forsikket os om, at du antager vore Bønner, som et Offer, som en Gudstjeneste, som en Ære, ja du har forviiset os om Bønhoerelse. Hvor skulde vi da være saa ubarmhertige imod os selv, at forsømme vort eget Bedste, og forspilde det Gode, som vor Bøn, naar den skeer i Jesu Navn, og er grundet paa Jesu Forbøn, kan tilveiebringe os? Vi bede da i Jesu Navn og for Jesu Skyld allerførst, at du vilde forlade os alle vore Synder og Forseelser, dem vi til denne Dag have begaaet imod dig, med Tanker, Ord og Gjerninger, vitterlige og uvitterlige; dernæst at du med din Helligaand vilde i Dag og hver Dag styre og regjere alle vore Anslag og Idrætter saaledes, at vi intet gjøre eller tage os for, uden det, som kan bestaae med din Naade. Mens vort Hjerte fra alt det, som hindrer din Gjerning i os, eller qvæler det Gode, som din Naade

har begyndt hos os. Bevar os fra Hyle-  
 rie og falsk Guds frygt; ligesaavel som fra  
 grove Synder og Ugudelighed, efterdi  
 det ene gjør vor Sjel ligesaa uskicket til  
 din Naade, som det andet, og begge Dele  
 er en Bederstyggelighed for dine hellige  
 og rene Dine. Bevar os fra Dienstkæl-  
 hed, at tjene dig, ikke for Menneffens  
 Dien, og for at synes Gudsfrygtige for  
 Verden. Gjør os heller til arme Synder-  
 re, der blues over vore Synder, og med  
 Tolderen staae langt borte og sukke: Gud  
 være os Syndere naadig! end at vi skulle  
 være falske Helgene og indbildte Phari-  
 sæer. Lad der aldrig findes noget Gud-  
 frygtigheds Skin hos os, uden det Skin  
 kommer inden fra, af Lys inden i Hjertet,  
 at det Lys ogsaa udvortes fremskinner i  
 vort Levnet, at Menneffene kan see det  
 Gode, du har virket i os, og prise vor Far-  
 der i Himmelen, og kjende, at det er dit  
 Bærk, og ikke vort eget. O Gud! dersom  
 nogen Dyd skulde findes hos os, som ikke  
 er Troens Frugt, ikke Guds Naades  
 Gjerning, ikke en Plante, som du selv  
 har plantet i os, saa giv os at erkjende,



at saadan en Dyd er idel Synd, og en Dyd, som vi maae skamme os over for dit Ansigt; thi hvad som er af Kjød, det er Kjød, og hvad som er af os selv og af Natur, det er Synd. Herre! du Skaber i al god Gjærning, gjør du os gudfrygtige i Hjertet. O Jesu! du sande Viintrae, lad os være Grene paa dig, og ved din Kraft og din Raade bære megen Frugt, og hver Dag mere Frugt; thi uden dig kan vi slet intet gjøre, uden Synd, men vi formaae alting ved dig og din Raade, som gjør os stærke. Gud! giv os Raade til at troe det af Hjertet, og erfare det i Dag i Sandhed, at vi af din Raades Fylde kan tage Raade over Raade, og at al guddommelig Kraft til alle de Ting, som udfordres til Livet og Gudelighed, bliver os skienket ved din Kundskab, du som kaldte os til Hellighed og Dyd. Nu, Herre! bevar os da i Dag fra Synd og alt Ondt, velsign os, og giv os Lyst og Kraft til alt Godt! Bevar Kongen og Kongens Huus! Lad Kongen ogsaa denne Dag finde, hoor godt det er at regjeres af dig, og det, at tjene

dig, at være herligere, end at regjere over hele Verden. Bevar din Christen Kirke, at Satans List og Ondskab ikke maae skade den, at hverken Fienders Grumhed eller Hyklers Listighed; hverken Bildbassen eller de smaae Ræve maae undergrave den. Gud! staae alle dem bie, som af Hjertet vil omvende sig til dig, lad en Frygt komme over alle dem, som endnu ere dit Evangelium lydige! Forbarm dig over alle dem, som befindende sig besværede under deres Synders Byrde, og gjerne vilde komme til dig; Herre! ræk dem Haanden, og drag dem til dig! Red dem, som ere i Sjelean-gest og Fristelse! Dufes over alle Elendige, og lad de Forladtes Suf og Taarer røre dit Hjerte! Lad os og alle Vore og; saa være Dine, dine Born og dine Troende, vore Benner ogsaa være dine Benner og elskedig. Lad, o Gud! vore Fiender befindende sig, at de ikke mere skal forsynde sig mod dig. O Gud! vær naadig mod alle Mennecker, for den store Menneckeres Skyld, den Mægler imellem Gud og Mennekkene, hans Blod, hans Fortjener



ste, hans Forbøn lad i Dag tjene os og alle Mennesker til Gode, Amen.

Fader vor, du som er i Himlene, helliget worde dit Navn; tilkomme dit Rige; skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden; Giv os i Dag vort daglige Brød. Du vise Gud og rige Forsørger, som opholder alt det, som lever, dig skee Tak for hver en Mundfuld Brød, vi hidindtil af din faderlige Haand har nydt; hvor mange findes vel bedre end vi, der ikke nær har havt deres Føde saa rundelig som vi? Hvor mange maae lede efter deres Føde saa smaaltig? os har du til denne Dag ikke ladet mangle vor Nødtørst. Herre! vi ere langt ringere end alle dine Miskundheder, og vi maatte vel skamme os, om vi enten vilde være utaknemmelige for dit Forsyn hidindtil, eller vantroe og vankelemodige om din Forsorg her efter; Giv os da fremdeles vort daglige Brød, og giv os tillige at nyde det, med Sundhed, Fred og Barmhertighed mod andre Trængende. Giv os og det, som horer til det daglige Brød, at vi kan nyde

det, du giver os, med et glad og fornøiet Sind. Giv os Christen Dyrighed, Velsignelse af Jorden og af Havet, Fred i Landet, Huusfred, og fredelige Mennesker at leve med, uden hvilket det daglige Brød bliver os til Malurt. Giv os især Nøisomhed, at tage til Takke med det Brød, du har beskjæret os, at vi aldrig tænke paa at gjøre Steen til Brød, at forskaffe os noget ved ulovlige Midler eller for det Timeliges Skyld lægge os en Steen paa vor Samvittighed, men at vi ikke forlange mere, end vor beskikkede Deel. Vil du give os enten Armod eller Rigdom, saa giv os ogsaa et taaligt Sind til det ene, og et forstandigt Hjerte til det andet. Foruden det daglige Brød til vort Legems Ophold, giv os og Sjelens daglige Brød, det Overnaturlige, at vi arbeide ikke alene paa den Mad, som er forgængelig, men fornemmelig paa den Mad, som varer til det evige Liv, hvilken Menneskets Søn skal give os, dit Ord, vor Sjels Spiise, vor Troes Føde. Vi takke dig for dit Brød, du har beredt for os i Sacramentet, som et gaabent Taffel, og det Brød,



du der vil give os, det Brød, der er kommet ned af Himmelen, og giver Verden Liv. Giv os en sand Hunger til det Maaltid, og at nyde det Brød daglig i Hjertet, indtil du sætter os til Bords med Abraham, Isak og Jakob evindeligt, til at æde Brød i Guds Rige. Og forlad os vor Skyld, som vi ic.

### Onsdags Aftenbøn.

Abba Fader! saa er du endnu ikke bleven træt af at gjøre vel mod os! endnu denne forgangne Dag have vi havt saa mange Prover paa din uendelige Barmhertighed, at vi dem ikke kan opregne. Du har ikke aleneste lagt denne Dag til vore Dage, hvilket og er en Raade, at du ikke har henrykket os hastig bort i vore Synder; men du har og givet os denne Dag til en Raadens Tid og en Saligheds Dag, at vi skulde anvende den til din Gære og til vor Sjæls Forbedring, og vor Saligheds Forarbeidelse, at nærme os et Skridt til Himmelen. Have vi ikke anvendt denne Dag dertil, saa er det visse- lig ikke din Skyld, men vores egen, som

vi maa blues ved, og erkjende, at vi billig have fortjent, at du ikke skulde unde os flere Dage: hvad ere vi bedre, end andre Menneſker, og hvad have vi fortjent mere end andre? Men hvor meget Godt har du ikke gjort os fremfor ſaa mange andre, ſom kan være bedre end vi? Hvor mange have i Dag maattet lede efter Brød og Fode? Os haver du givet det uden Sorg og Kummer! Hvor mange have i Dag ligget i ſtor Smerte og Pine? Os har du forundt Sundhed og Helbred! Naar andre have været i ſtor Hjertesorg og Bedrøvelſe, da har du, o Gud! af lutter Naade endnu afvendt ſaadant fra os; ingen beſynderlig Ulykke er os tilſlaget, ingen Nød er os paakommet, ingen velfortjent Straf har du ladet ramme os: Alt dette er din Naade og Trofaſthed, ja vi ere langt ringere end alle dine Miſkunder heder mod os; og ſkulde vi da gaae til Sengs, inden vi ſkjonne derpaa, og takke dig derfor, ſaa maatte vi billig vente, at den næſte Dag ſkulde berøve os alt det Gode, du hidindtil har gjort mod ſaa Uſkjonſomme, og føre over os alt det On-



de, du hidindtil har skaanet saa Utafnemmelige for. Men ere de timelige Belgjeringer, du i denne Dag har beviist os, saa store og saa herlige? O Gud! hvor stort er da det Gode, du har agtet og tilbudet vor Sjel! Endnu denne Dag har du ladet Naadens Dør staae aaben for os; endnu denne Dag har du med udstrakte Arme ventet efter os; endnu denne Dag har du ladet din Sønns Forsoning og Frelse, hans Blod og Fortjeneste, hans Fred og Retfærdighed, os tilbyde; endnu denne Dag har du ikke taget dit Ords Lysestage bort, men ladet det skinne for alle dem, som ville antage det og agte derpaa; endnu denne Dag har du ladet din Aand minde vor Samvittighed, røre vort Hjerter, tugte os indvortes for vor Alsvigelse, banke paa vor Hjertes Dør, at vi skulde lade op for ham, give ham Rum, og lade os af ham lede og føre, lære og undervise. O Gud! hvor uendelig er din Godhed? hvor forunderlig er din Langmodighed? hvor glædelig er din Trofasthed? hvor dyrebar er din Misfandhed? Tak, og tusind Tak være dig derfor

nu og i al Ewigbed! men Gud bedre os!  
 vende vi nu Bladet om, og see paa os  
 selv og vor Fortjeneste, da bliver den Be-  
 tragting ikke nær saa gladelig for os!  
 Ere vi og ved saadan din Naade i Dag  
 blevne bedre! Have vi elsket dig mere?  
 Have vi imodstaaet Synden ivrigere?  
 Har vor Taalmodighed, vor Lydighed,  
 vor Kjærlighed, og Ydmyghed formeret  
 sig? Nei, Herre! dig bør Æren til, men  
 os vore Ansigtets Bludsel. Vi legge os  
 nu da ned i Støvet for dit Ansigt, indt  
 vi tør legge os ned til Hvile. Vi bede,  
 vi sukke, vi tigge saa vemodig, forlad, for-  
 lad, kjære Fader! alle vore Synder, glem  
 du alt det Onde, vi have gjort, men lad  
 os aldrig glemme det Gode du har gjort  
 mod os; glem vore Synder, men glem  
 ikke det Guds Lam, som har baaret vore  
 Synder; for hans Skyld være os naa-  
 dig, for hans Skyld tag os nu paa nye i  
 denne Aftenstund til Naade. Lad denne  
 Dags Synder med alle de forrige være  
 forladte og udslettede i Jesu Blod, og  
 begynd i Morgen paa ny at gjøre vel i-  
 mod os, og tillige at gjøre os selv, bedre,



Indigere, taknemmeligere, og villigere til  
din Tjeneste end vi før have været. Gjør  
det selv, at vi ikke mere tage din Raade for-  
gjæves, meget mindre drage den paa For-  
trædelighed. Virk du selv i os et Hjerter,  
som dig behager, et Sind efter dit Sind,  
en Vandel efter dine Bud, og formeer  
det Gode, du har begyndt at virke i os.  
Nu saa hav da Tak, o Gud! for denne  
Dag, men læg nu og Natten til Dagen;  
din Raade, som har været over os i Dag,  
blive hos os i Nat. Giv os en god og  
rolig Nat: Bevar vor Sjæl og vort Le-  
geme, vort Huus og alt det, som er i Hu-  
set. Bevar alle vore Venner og Paarsø-  
rende. Lad ingen Forstrækkelse, Ulykke,  
Ildbrand, Tyvehaand, Fiendes List, eller  
andet Ondt nærme sig denne Bolig. Lad  
din Miskundhed beskytte, opholde og vel-  
signe Kongen og Kongens Huus, denne  
Stad, dette Land. Din Miskundhed be-  
vare os, din Allmagt forsvare os, dine  
Fingers Skygge bedække os, din Venlig-  
hed vederqvæge os, din Kundskab glæde  
os. Faderens Trofasthed velsigne os!

Sonnens Naade frelse os! den Hellig-  
 aands Trost opholde os! den hellige Tre-  
 enighed hjælpe os i Tid og i Evighed, i  
 Nat og alle Dage, i Livet og i Døden.  
 Med saadanne Tanker lægger vi os da ned,  
 o Jesu til Hvile i dine Arme, lad og disse  
 Tanker i Sovne svæve i vor Aands In-  
 derste, paa det vi i Morgen kan opvaagne  
 i sand Andagt, og da i din Kjerlighed og  
 Trost gaae igjen til vort Arbeide. Hør  
 det, o Gud! for vor Bøns, men allermest  
 for din Sønns Skyld, hør det, o Jesu! for  
 din Døds Skyld, hør det, o Helligaand!  
 for din Sandheds Skyld, Amen.

David's 51 eller 4 Poenitentse-Psalme.

Gud, vær mig naadig efter din Mi-  
 skundhed, afflet mine Synder efter din  
 store Barmhertighed. Doe mig vel af  
 mine Misgjerninger, og gjør mig reen af  
 mine Synder; thi jeg bekjender mine Mis-  
 gjerninger, og mine Synder ere altid for  
 mig. Jeg haver alene syndet imod dig, og  
 gjort ilde for dig, paadet at du skulde be-  
 holde Ret i dine Ord, og blive reen, naar  
 du bliver domt. See, jeg er fød af syndig



Sad, og min Moder haver undfanget mig i Synd. See, du haver Lyst til Sandhed, som ligger i Skjul, du lod mig forstaae din Wiisdoms Lønlighed. Aflos mig med Isop, at jeg bliver reen, toe mig, at jeg bliver sneehvid. Lad mig hore Glæde og Fryd, at de Been bliver glade, som du haver sønderslaget. Skjul dit Ansigt for mine Synder, og udslet alle mine Misgjerninger. Gud, skab et reent Hjerte i mig, og giv mig en ny wiis Aand. Forfast mig ikke fra dit Ansigt, og tag ikke din Helligaand fra mig. Trost mig igjen med din Hjelp, og en frimodig Aand opholde mig. Jeg vil lære Overtrædere dine Beie, at Syndere skulle omvende sig til dig. Gud, du som er min Gud og Salighed, frels mig fra de Blodskyldige, at min Tunge kan prise din Retfærdighed. Herre! oplad mine Læber, at min Mund kan kundgjøre din Præis; thi du haver ikke Lyst til Offer, jeg vil ellers give dig det, og Brændoffer behager dig ikke. En angerfuld Aand er det Offer, som Gud behager. Gud forsmaaer ikke et forrigfuldt Hjerte. Gjør vel imod Zion efter din Naade, byg Mu-

rene i Jerusalem. Da skulle Retfærdigheds Offer behage dig, Brændoffer og Heeloffer, da skal man ofre Dyren paa dit Alter.

## Torsdags Morgenbon.

Barmhjertige Gud! milde og naadige Fader! ved din Naade have vi atter havt en god og rolig Nat, hvorved vort Legem har faaet Hvile og Bederqvægelse. Ved din Naade leve vi endnu, og kan see Dagens Lys, og med Frimodighed gaae til vort Arbejde og Kalds Gjerning! uden din Naade havde vi visseligen omkommet, og det havde været ude med os, i det mindste havde vi vist nok uden din Naade havt en elendig, pinefuld og forfærdelig Nat; men din Naade har frelst os fra Nattens Gruelse og Dødens Fare; din Naade har bevaret vort Liv og Lande, din Naade har affholdet Satan, hans Engle, hans Redskab fra at gjøre os nogen Skade, Angest eller Uro, og see! din Barmhjerlighed har ingen Ende, og din Naade er og i denne Morgenstund ny over os; derfor takke vi dig nu af Hjertens Grund for



saadan din Naade, og det saameget mere, som vi maae bekjende, at vi ikke have fortjent saadan Naade, ja at vi ere den ganske Uværdige, og med vore mange Synder meget mere har fortjent, at du skulde fortryde al den forhen saa ofte og saa længe mod os beviiste Naade, og lade den nu have en Ende, saa vi og vide og troe, tilstaae og bekjende, at det ikke er for vor Skyld, meget mindre for vor Fortjenestes og Gjeringers Skyld, men alene for din egen Godhed og Barmhertigheds Skyld, som er uendelig, og for Jesu Christi Blods og Fortjenestes Skyld, at du har været, og fremdeles vil være os naadig. Nu, saa bede vi da ret ydmygelig, at du for samme din Søn, vor kjære Frelser, for hans Blods og Dods, hans Forsonings og Forbøns Skyld, vil ikke vende din Naade fra os. See ikke til vore blodige Synder, men til hans blodige Død og Pine! tag hans Forsoning an, den vi nu med et angergivet Hjerter i denne Morgenstund holde os til, og frembære til et Morgenoffer i Troen, det Guds Lam, som bar al Verdens Synder, og er slag-

tet for vore og al Verdens Synder. For  
 hans Blods Skyld, og alene i Tillid til  
 hans Fortjeneste, understaae vi os nu at  
 bede om Naade baade til Liv og Sjæl, at  
 denne Naade i Dag ikke aleneste opholder  
 os timelig, bevarer os fra al Ulykke og  
 stor Hjertesorg, vort Huus og Gods fra  
 onde Hændelser, vort Legem fra Skade  
 og Sygdom, vort Sind fra Fortrød og  
 Græmmelse, vort Liv fra hastig Død,  
 men da vi bør stille alt dette i din Haand,  
 og overgive os i din Villie, som bedst  
 veed, hvad os er tjenligt og saligt. Her-  
 re! her ere vi, gjør med os som dig godt  
 synes, din Naade bør være os nok! saa  
 bede vi dig især om Naade for vor Sjæl.  
 Alt, Herre! lad din Naade oplyse os, at  
 vi, jo længere jo mere maae see vor Elen-  
 dighed og dybe Fordervelse, din Misfand-  
 hed og uendelige Forbarmelse i din Søn,  
 Jesu Christo, din Naade, virke og styrke  
 Troen i os, til en fuldkommen og daglig  
 Syndernes Forladelse; din Naade rens  
 i Dag vort Hjerter fra al syndig Lyst, fra  
 al Kjods og Aands Besmittelse til at fa-  
 re fort med Helliggjørelse i Guds frygt;



din Naade bevare os i Dag fra den onde  
Fiende, den forargelige Verden, og vort  
eget forræskelige Kjød og Blod, at vi ikke  
med Synd mod vor Samvittighed for-  
spilde din Naade; og om vi af menneſke-  
lig Skrøbelighed i Dag blive overilede  
med nogen Feil, ſaa lad dog din Naade  
og din Aand ikke vige fra os, forkaſt os  
ikke fra dit Anſigt, din Naade ſlippe os  
ikke, naar vi ſnuble, paa det vi ikke ſkal  
falde, og din Naade reiſe os igjen naar  
vi falde; men Herre! din Naade er mæg-  
tig at bevare os fra Fald. Din Naade  
være et Indſegl paa vort Hjerte, at ikke  
Livet, Troens Liv, udgaaer deraf. Din  
Naade være et Laas for vor Mund, at vi  
ikke forſynde os med Tungen til din Fortør-  
nelle eller andres Forførelſe. Din Naade  
være et Baand paa vore Hænder, at  
vi ikke forgribe os til at gjøre nogen U-  
ret. Din Naade være et Gjerde for vore  
Fødder, at vi ikke overtræde de Grænd-  
ſer, dine Bud have ſat os. Din Naade  
regiere os ikke alene i Dag, men ſaalænge  
vi ſkal være i denne Jammerdal. Din  
Naade bevare vor Sjel og Forſtand,

Sind og Anslag, alle vore Tanker, Ord og Gjerninger, vor Indgang og Udgang, vor Gang og Stade, vort Leie og Sæde, vor Digten og Tragten, at den onde Fiende ingen Deel maae have derudi, men alene din Raade. Din Raade gaae for os, og slutte til efter os, din Godhed og Barmhertighed følge os alle vore Livs Dage. Saa lad nu, o Gud! din Raade bryde frem, som den deilige Morgenrøde; Lad din Raade komme over os som en nyfalden Morgendug, der udbreder sig aarle og vædsker Landet. Men vi bede ikke, at din Raade alene skal strække sig til os og alle vore, o nei! du har Raade nok for alle, din Haand er ikke forkortet, og din Raade taber intet, om du end har mange at gjøre vel imod. Lad din Raade ogsaa i Dag være ny over Kongen og Kongens Huus. Guds Raade bevare Kongen, forlænge hans Liv, velsigne hans Regjering, lyksaliggjøre hans Anslag. Din Raade regjere og bestyre al Christen Dyrighed. Din Raade opholde, forsvare, udbrede og helliggjøre din Kirke. Din Raade styrke de Troende, lad deres Tal



forøges, og hver Troende vore til Christi Alders fuldkomne Naade. Din Naade forbarne sig over alle Syndere og Uonvendte, at de end i Naadens Tid maade betænke det, som tjener til deres Fred, og undgaae den tilkommende Brede. Din Naade oplyse de Bankundige, troste de Bedrovede, forsørge de Fattige, raadfore de Bæangstede. Din Naade ynkes over dem, som er i nogen svar Fristelse og Sjeleangest. Din Naade annamme de Doende til evig Glæde. O, al Naadens Gud! forlad os vore Synder, og hør vore Bønner for din Naades og Jesu Forbøns Skyld. Amen.

Fader vor du som er i Himmelen, heligt worde dit Navn, tilkomme dit Rige, skee din Billie, som i Himmelen, saa og paa Jorden; giv os i Dag vort daglige Brød, og forlad os vor Skyld. Milde, naadige Fader! hvad hjælper det os, at du giver os Brød, ja om du og gav os den ganske Verden, dersom du ikke derhos vilde tilgive os vore Synder, saa vare vi jo evig ulykksalige, derfor har du i denne Bøn foiet de to Ting tilsammen,

og bundet dem tilhobe med et Dg; giv os Brød, og forlad os vor Skyld, fordi ligesaaalidet som vi daglig kan undvære Brød, ligesaa høit behøve vi daglig Synds Forladelse, om vort Brød skal smage os. Forlad os da vor Skyld, vi ere dig hver af os ti tusinde Pund skyldige, ja det forslaaer ikke, naar du vil regne alle dine Belgjerninger og alle vore Misgjerninger. O nei, Herre! regn ikke med os, vi kan ikke svare dig et til Tusinde, det bliver en bundløs Gjeld; men forlad os vor Skyld, ikke noget, ikke halvt, nei, nei, det hjælper os ikke, men Gjelden, vi kan ikke betale eet Pund, Jesus har betalt den, og det fuldfyldest. Nu da, for hans Blods og Dods Skyld, for hans Fortjenestes og Forsonings Skyld, for hans Bøns og Forbøns Skyld, forlad os vor Skyld, Gud være os arme Syndere naadig! Det eneste vide vi, at vi ere store Syndere, det eneste troe vi, at han er en stor Frelser, lad hans store Naade udrette vore store Synder. Vi synde daglig og falde alle i mange Stykker, giv os daglig Fortrydelse, daglig Stræben, at forbedre os. For-



Iad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere. Nei! retfærdige Gud! vil du ikke anderledes forlade os, end vi forlade dem, saa ere vi forlorne! Nei! forlad os, som vi gjerne ville og ønske at kunne forlade dem, som have gjort os imod; og som vi ville stræbe at kunne forlade og forglemme. Du er Gud! og god; vi ere Stov, og af Naturen onde, feiler det os paa Villie og Stræben at forlade, saa torde vi ikke bede, at du skulde forlade os; thi saa bede vi imod os selv; men du seer og kjender at vort Forsæt er godt, skjondt vort Kjød er skrøbeligt, saa haabe vi, at du har Taalmodighed med os, og naar vi forlade, som vi kan og som os er mueligt, saa forlader du os, som du kan og som dig er mueligt, da have vi nok. Kom os da, o Gud! til Hjelp; udryd af vort Hjerte, ikke aleneste al Hevn-gjerrighed, den bevare os Gud fra! men og alt ondt Sind imod vor Næste, at vi aldrig lade Solen gaae ned over vor Brede, men at vi daglig domme os selv, kjende vore Feil, og tænke paa de Ord: Forlader! saa skal eder forlades. Og leed

os ikke udi Fristelse, men frels os fra ic.

## Torsdags Aftenbøn.

**A**l Miskundheds Gud og Barmhjer-  
tigheds Fader! det er din Miskundhed, at  
vi og have faaet denne Dag overlevet uden  
stor Hjertesorg, og uden kjendelig Skade.  
Det er din Godhed, at vi kan slutte denne  
Dag i Roe og Stilhed, i Fred og Sund-  
hed, i Bøn og Guds Paakaldelse. For  
saadan din Naade, og alle andre dine Vel-  
gjerninger til Sjel og Legeme, sige vi dig  
nu af Hjertet inderlig Tak og Pries. Du  
har ikke alene vaeret saa god, som Dagen  
er lang, men din Godhed følger os ogsaa  
til Sengen, og bevarer os Natten igjen-  
nem; den varer fra et Aar til et andet, en  
Slægt til anden, fra Ewighed til Ewighed;  
ja din Godhed er saa stor som du er selv.  
Du er idel Godhed, idel Kierlighed. O!  
hvor ere vi blinde, om vi ikke skjonne der-  
paa? hvor ere vi dumme, om vi ikke takke  
dig derfor? og hvor ere vi ubarmhertige  
mod os selv, om vi ikke elske saa god en  
Gud, og om vi ikke sætte al vor Fortro-  
lighed til saadan uendelig Godhed? Vel



signet være da dit Navn, at du har ladet os fuldende denne Dag i din Naade, under din Beskyttelse, at ingen Plage er os kommen nær; har end denne Dag haft sin egen Plage og sin Byrde, som alle Dage i denne moisommelige Verden, saa har dog, dit Navn være æret, denne Dags Plage været taalelig, og Byrden let ved din Hjælp; vor Plage har dog ikke været at ligne mod vor Fortjeneste, ikke heller at regne mod saa mange Andres, som enten pines paa langvarig Sygeseng, ængstes af Fiender, eller som ere bestedde i anden Nød. Lægger du os en Byrde paa dagliggen, saa hjælper du os at bære den; du er og bliver dog en Saligheds Gud; en Herre, Herre som hjælper af Nøden, som frier fra Døden. Hjertefromme Gud! læg nu denne Naade til saa megen anden, og gjør den sidste Barmhertighed mod os større end den første, idet du forlader os alle vore Synder, som vi i Dag har begaaet mod dig med Tanker, Ord og Gjeringer, bitterlig eller ubitterlig; vi kan selv finde, at vore Synder ere mange, naar vi tænke os om, men vi vide dog, at

de ere langt flere, og at dine Dine, der ere klarere end Solen, finde langt flere Syn-der hos os end vi kan tænke; thi hvo kan mærke hvor ofte han feiler? Forlad os dem alle, baade dem vi veed og dem vi ikke kjende; forlad os og vor lønlige Brøst; lad dem være udslittede i Jesu Blod; kast dem bag din Ryg, at de aldrig mere komme for dit Ansigt. Nu paa denne Trost, at hos dig er Forladelse, at man skal frygte dig; ja! at du er rund til at forlade, paa denne Trost kan vi frimodig lægge os til Sengs og sove rolig, ikke grue for Natens Mørke, eller for Djevelens Ondskab; thi naar Gud er med os, hvo kan da være mod os? lad vor Søvn være velsignet, som Jacobs Søvn, da han i Drømme saae en Himmelstige, og Englene stige op og ned, og han fik Velsignelse af Gud. Lad os og i Søvnne tænke paa dig, i Drømme have med dig at gjøre, og lad dine Engle være Vægttere om vort Leie. Giv, at vi maae indsove med Erindring om din Naade, og opvaagne igjen med at tænke paa din Trofasthed. Og efterdi Sønnen er Dødens Broder, saa at vor



Seng bør altid være en Erindring om vor Grav, saa giv, o Gud! at vi maae findes beredte, om du i denne Nat, enten ved Døden eller Dømmen, vil kalde os herfra, at vi maatte findes i dig og du i os, saa kan hverken Død eller Dom skade os. Dog bede vi dig heller, at du vil bevare os fra en hastig og uførmødentlig Død, at vi maatte have Tid til at tage imod dig og overlevere vor Sjæl i din Haand, du trofaste Skaber; men lader du os efter en god Hvile og rolig Nat igjen opvaagne og see Dagens Lys, da giv os og Naade til, at vi maae være fyrige og freidige, ikke alene til vort Kalds Arbeide og Embeds Gjerning, men især villige til vor Christendoms Pligt, at love og takke dig, bede og paakalde dig, tjene dig og gjøre din Villie. Formeer i os for hver Dag vi leve, Troe, Haab og Kjerlighed, Tillid til dig, og Ydmyghed, formere i os Guds Kundskab og alle Aandens Frugter, at vi maae blive, som hver Dag ældre saa og bedre og gudsfrygtigere. Nu, du Israels Vægter og Beskjermer, som ikke sover og ikke slumrer, i din Haand overlevere vi os

fels med Sjel og Legeme og alt det vi have, bevogt og beskyerm os fra alt Ondt, vore Sjele fra Synd og Satans Fristelse, vore Legemer fra Sygdom og al Urolighed, vort Huus fra Ildbrand og Tyvhaand. Bevogt Kongens Huus fra al Fare og Skade. Gjør Vel imod vore Venner og dem som gaae os an, gjør og Vel mod vore Fiender, og giv os Sind til at erkjende det, om vi have gjort dem Uret, giv dem Sind til at erkjende det, om de have gjort os Uret. Lad dit Nie være aabent over denne ganske Stad, og det ganske Land. Især velsign dine sande Børn og dine sande Troende, hvor de og findes i Verden. Her vor Bøn for dem, hør deres for os; men overalt lad din Sønns Forbøn komme baade dem og os til Gode. Nu, efterat vi saaledes have talt med dig, vor Gud! i Fortrolighed, lægge vi nu vore Klæder af, og tillige alle vore Betyrninger kaste vi fra os paa dig. Vi lægge os til Hvile, fordi du vaager over os. Vi sove tryggelig, fordi vi boe under den Høiestes Beskyermelse. Vi opstaae igjen gladelig, fordi vi vide at finde



dig igjen, som den samme naadige Gud i Morgen som i Dag. Du Herre er al vor Trost, og uden dig have vi ingen Hjelp i Himmelen eller paa Jorden; men naar vi ogsaa have dig, saa have vi nok, og skotter ikke om mere. Vær du altid vor Gud! og lad os altid være dine Børn her i Tiden og hisset i Evidheden! Amen.

Dauids 102 eller 5 Poenitents-*Psalme*.

Herre! hør min Bøn, og lad mit Raab komme til dig. Skjul ikke dit Ansigt for mig; bøj dine Øren til mig i Nød, naar jeg kalder paa dig, da bøn hør mig snart. Thi mine Dage ere forgangne som en Røg, og mine Been ere opbrændte som en Brand. Mit Hjerte er nedslaget og tørt som Græs, at jeg og forglemmer at æde mit Brød. Mine Been hænge ved mit Kjød for Hulen og Suk. Jeg er ligesom en Rørdrum i Orken, jeg er ligesom en Ugle i forstyrrede Steder. Jeg vaager, og er ligesom en enlig Fugl paa Taget. Mine Fiender forhaane mig dagligen, og de, mig spotte, sværge ved mig; thi jeg

æder Afke som Brød, og blander min  
 Drif med Graad for din Trudsel og  
 Brede, at du ophøiede mig og kastede mig  
 ned i Grund. Mine Dage ere borte som  
 en Skygge, og jeg visner ligesom Græs.  
 Men, du Herre! bliver evindelig, og din  
 Thukommelse stedse og altid. Gjør dig  
 rede, og forbarm dig over Zion; thi det er  
 Tid, at du er hende naadig, og Stunden  
 er kommen; thi dine Tjenere vilde gjerne,  
 at hun blev bygt, og saae gjerne at hendes  
 Steen og Kalk tilredtes. At Hedningerne  
 skulle frygte for Herrens Navn, og  
 alle Konger paa Jorden din Ære. At  
 Herren bygger Zion og aabenbares i sin  
 Ære. Han vender sig til de Forladtes  
 Bøn, og forsmager ikke deres Bøn. Dette  
 skal skrives for dem, som efterkomme,  
 og det Folk, som skal skabes, skal love  
 Herren. Thi han seer ned af sin hellige  
 Høihed, og Herren seer af Himmelen paa  
 Jorden, at han vil høre de Fangnes Sul  
 og løse Dodsens Born, paadet at de skul  
 le prædike Herrens Navn i Zion, og hans  
 Lov i Jerusalem, naar Folkene komme  
 tilfammen, og Kongerigerne at tjene Her



ren. Han ydmyger min Magt paa Beien, og forstækker mine Dage. Jeg siger: min Gud! tag mig ikke bort midt i mine Dage, dine Aar vare stedse og altid. Du grundfæstede Jorden tilforn, og Himlene ere dine Hænders Gjæringer. De skulle forgaae, men du bliver, de skulle ældes ligesom et Klædebon, de skulle forvandles som et Klæde, naar du vil forvende dem. Men du bliver, som du er, og dine Aar faaer ingen Ende. Dine Tjeneres Børn skulle blive, og deres Sæd skal trives for dig.

### Fredags Morgenbon.

Vi arme syndige Mennesker falde ned for dig, vor himmelske Fader! i denne Morgenstund, med inde lig Taksigelse for den naadefulde Dag som vore Dine nu see, og for den faderlige Baretægt, du har havt over os, og alt det som vores er, i denne Nat, samt saa meget Godt du baade Dag og Nat har ganske usøgt beviist mod os til denne Tid. Men Dagen selv, som vi nu have oplevet, minder os

om en større Belgjerning, Grunden og Kilden til alle dine Missundheder mod os; thi dette er den Dag af Ugen, da Jesus vor Frelser og Saliggjører har forlost Verden med sin bitter Lidelse og sit hellige Blods Udgydelse paa Korset, for vore og den ganske Verdens Synder. O Jesu! skulde vi ikke, især paa denne Dag, betænke den Naade, som ethvert Christen-Menneske aldrig nogen Dag eller Time bør glemme eller lade komme sig af Tanker. O! hvilken salig Dag, den bedste Dag fra Verdens Skabelse af til dens Ende; uden den Dag var kommen, havde vi Alle maattet forbande vor Fødselsdag, og alle vore Levedage havde været ulyske salige, og især vor Dødsdag gruelig og forfærdelig; men denne Dag have vi at takke for den Naade vi daglig nyde af Gud til Liv og Sjel, for den Trost vi hver Dag kan have af Jesu Blod og Forbøn, og for den Forsikkring vi paa vor Dødsdag kan have om evigt Liv og Salighed; skulde vi da ikke i denne Morgenstund glæde os ved den Salighed, som paa denne Ugens Dag er vederfaret alle Folk. Men



ſaa glædelig denne Dag er for os, ſaa tung, ſaa pünlig, ſaa forførdelig har den været for dig, o Jezu! hvor har Gud paa denne Dag gjort vor Skjebne bedre end hans Søns, da vi dog ere Syndere, og han var reen og hellig, den Frelſer. Vi have haft en rolig Nat og god Hvile til vor Bederqvægelse; men, o Jezu hvad for en Nat havde du for denne Fredag, det var denne Nat, da du, Alſtenen forud ſted med Døden, din Sjel var bedrøvet, din Svæd faldt ſom Bloddraaber paa Jorden, at vi ſkulle frelſes fra den Forførdelse og uendelige Pine, vi ſkulle lide i Helvede. Det var Alſtenen forud, da du blev forraadt af Judas, fanget, bundet, flæbt hen, ſom en Miſdæder, paa det vi, de rette Miſgjerningsmænd, ſkulde blive frie, løſes af Syndens Baand, og aldrig flæbes hen ſom ſlagtede Faar i Helvede. Denne Nat, i hvilken vi ſaa tryggelig har ſovet under Guds Varetægt, maatte du ſtaa ſom en Miſdæder, flaaes paa Munden, ſom en Beſpotter, belhyes, beſpyttes i Anſigtet, flaaes med knyttede Næver, og høre de forsmædeligſte Ord, paa det vi

skulle blive frie for, Dag og Nat at plas-  
 ges, pines og forhaanes af alle Djeve.  
 Det var just denne Dags Morgenstund,  
 i hvilken vi nu med Rolighed og Fred kan  
 tale med Gud, at du, o Jesu! aarle om  
 Morgen blev ført fra Caipha til Dom-  
 huset, overanvordet i Hedningers Hæn-  
 der, og siden at lide saa mange Pinsler,  
 høre saa mange Forhaanelser, og omsider  
 saa smertelig og skjendelig at døe. I alt  
 dette var du som et Lam, der ikke oplader  
 sin Mund, stille, venlig og taalig, og vi  
 arme Syndere, hvor ringe Ting, hvor li-  
 den Lidelse, og mindste Fortræd kan gjøre os  
 saa oprørte og utaalmodige, ligesom vi  
 slet intet havde fortjent at lide. O Jesu!  
 skriv dette dit Billede saa dybt, saa leven-  
 de i vor Sjel, at vi hverken i Dag eller  
 nogen Tid glemme det, men stedse have  
 dig for Dine, baade som vor Frelser, der  
 har forhvervet os evigt Liv og Salighed,  
 saaog som vort Forbillede, at vi skulle træ-  
 de i dine Fodspor, ikke regne det for no-  
 gen Lidelse, hvad som daglig kan møde,  
 ikke lade os derved foruroelige, eller beta-  
 ge den Guds Fred, der bør være i vore



Hjerter, men vænnes til at lide taalig, at blive rolige, og at vise Sagtmodighed, naar vi virkelig forurettes. Nu, o Jesu! dig skee da evig Lov og Tak, Priis og Ære i Tid og Eighed, af vore og alles Munde, for det du har lidt og udstaaet i denne forgangne Nat, og denne Ugens Dag! Tak for din Død! Tak for du har ladet os det vide i dit Ord! Tak fordi du i Dag erindrer os derom ved din Aand! Tak for du har givet os denne Troe i vort Hjerter, at vi intet andet vide eller vil vide til Salighed, intet andet trøste os ved eller stole paa, end alene Guds frie og uskyldte Naade, forhvervet ved din dyre Død og Forsoning. O! saa lad nu for denne din Lidelses Skyld, denne Fredag være ogsaa os en ret Freds-Dag; du har ladet os sove i denne Nat med god Fred, lad os og i Dag nyde i vort Hjerter og smage din Fred, og lad os omsider med Simeon fare herfra i Fred til den evige Fred og Fredens Bolig i Himmelen. Tak skee dig, o Jesu! for den ædle Landefred du har skænket os, giv os den fremdeles, og afvend fra dette vort kjære Fædrene.

land Krig og Feide. Giv vor Konge din Carl Johan Fred i hans Dage, et langvarigt, lykfsaligt Regimente. Lad Kongens Huus, blomstre i Fred og gode Dage. Giv din Kirke Fred! at den ikke enten maa forfølges af dine og Gudfrygtigheds Fiender, ei heller foruroliges af Rjettere og Hyflere, ved falsk Lærdom og Bildfarelse. Giv og indbyrdes Fred, at vi selv ikke yppe nogen Riv og Trætte, men saa meget mueligt er, holde Fred med alle Mennesker, at vi maae leve, som det sommer sig Christne, i al Enighed, Kjærlighed og Forligelighed, at ingen bitre Ord maae opvoxe til Had og Fiendskab! For alle Ting giv os Samvittigheds Fred, at vi ikke gjøre eller foretage noget, som kan besvære, forvolde Uroe og Pine i Samvittigheden. Christi Fred, som han ved sin Død har forhvervet, og før sin Død testamenteret os, den boe i vore Hjerter og Tanker i Christo Jesu. O Gud! gjør du os selv ret inderlig fromme, indvortes og udvortes, gjør os alt mere og mere gudfrygtige, gjør vor Bon saa troende, vor Troe saa retsindig, vor



Rettsindighed i Wandel saa kjendelig, at Gud derved kan æres, Jesu Blods Kraft derved aabenbares paa os, den Helligaand aldrig bedrøves, og Næsten aldrig forarges af os. Hør det og gjør det Gud Fader; for din Sønns Skyld; Jesu! for din Døds Skyld; Helligaand! for din Trofastheds Skyld. Amen.

Fader vor, du som er i Himmelen, helliget worde dit Navn, tilkomme dit Rige, skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden; giv os i Dag vort daglige Brød, og forlad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere. Leed os ikke i Fristelse. Afvise Gud! vi vide af dit Ord, at Guds Børn ikke kan være frie for Fristelse, saa ville vi heller ikke bede, at forstaaes derfor aldeles, vi finde og alt for vel, at Djævelen, Verden og vort eget onde Kjød frister os daglig, og at der er altid Strid imellem Aanden og Kjødet; men vi bede dig, at du vil hjelpe os at stride mandelig, staae os bi, naar vi fristes, at vi ikke falde i Fristelse, overvindes og blive liggende. Saalænge du hjel-

per os, og vi stride ved din Kraft, saa har det ingen Nød, men leed du os ikke selv i Fristelse, det er: unddrag ikke din Naade og din Haand fra os, overlad os ikke til os selv, naar vi fristes, træd for os, o Jesu! naar Djævelen vil sigte os som Hvede, at vor Troe da ikke maa aflade, kom vor Skrobelighed til Hjælp, o du Trostens Aand! naar vi angribes, gjør du dig selv, o Gud! ikke forfærdelig imod os, du vor Tilflugt paa den onde Dag! ja finder du det og nødigt, at skjule dit Ansigt for os, ligesom du havde forladt os og glemt os! saa lad det dog ikke vare forlange, eller blive for haardt; thi du er jo trofast, du frister ingen over Formue, men du gjør saadan Ende derpaa, at vi det kan taale: især i vor Dods-Stund, da vi ikke kan vente andet, end at Satan tilsidst vil gjøre sit Bedste. O Jesu! som selv saa haardt var fristet, at du kan have Medlidenshed med os, vær da ikke langt borte fra os, hjælp os da at stride den gode Strid, beholde Troen og en god Samdittighed. Frels os fra det Onde; thi Riget er dit ic.



## Fredags Aftenbøn.

O naaderige Gud! trofaste Fader! vt  
sige dig af inderste Hjertes Grund Lov og  
Tak, Priis og Ære, fordi du ogsaa den-  
ne Dag til Ende har været vor Gud, vor  
Hjælper og Forsvar, ogsaa denne Dag  
have vi oplevet ved din Godhed, og over-  
levet ved dit Forsyn, at os intet Ondt er  
vederfaret til Sjæl og Legeme; men der-  
imod meget Godt have vi opbaaret af din  
Belsignelse. O! hvor store ere dine Gjer-  
ninger mod os, hvor mange dine Belgjer-  
ninger. Især erindre vi os atter paa den-  
ne Dag din allerførste Belgjerning, o  
Jesu! din Lidelse og din Død, som du  
paa en Fredag har udstaaet saa villig, saa  
taalig, derhos saa grusom og saa forfær-  
delig for vore Synders Skyld og til vor  
Frelse. Den bittere Fredag for dig har  
gjort alle Dage til Freds Dage for os.  
Hvor god, hvor rolig, hvor velsignet en  
Fredag have vi haft i Dag, det have vi  
alt din Lidelse og Døds Fredag at takke,  
som har forsonet Guds Vrede og fyldest-  
gjort for vore Synder. Den Fredag var

re velsignet blandt Dagenes Tal, den har gjort alle Dage til Raadens Tid og Saligheds Dag. O! giv os saa taknemmelige Hjerter, at vi aldrig nogen Dag glemme, hvad en Fredag har været dig grusom, og hvad det har kostet dig paa den Dag, at forløse vore Sjæle. Især lad os hver Fredag fornye din Lidelses og Døds Tjuvkomme i vore Tanker, at vor Kjærlighed til dig derved kan opvækkes og formes, at som du er død af Kjærlighed til os, vi og af Kjærlighed til dig maa afdøe os selv, afdøe Verden, afdøe Synden og saaledes leve dig alene, som døde for os, vandre for dig i et nyt og dig velbehageligt Levnet. For samme din Døds og Lidelses Skyld bede vi dig ret ydmygeligen, at du vilde forlade os i Raade alle de Synder, vi ogsaa denne Dag have begaaet imod dig, og ikke lade vore Synder følge med os til vor Seng, at ængste vor Sjel, og hindre vor Hvile, men begrave dem nu alle i den evige Forglemmelse, og for den Hviles Skyld, som du, o Jesu! i denne Nat havde i din Grav, efter saa grusom en Dag og udfstanden Dagens



Byrde og Hede, lad os finde en rolig Hvile i vor Seng, efter denne Dags Møie, at vi og derfor i Morgen kan prise dig og sjunge dit Navn Lov. Nu er da Aftenen fremkommen, og Mørket overfalder os, vi ere alt for svage til, at kunne hjælpe og bevare os selv om Dagen, da vi dog kan bruge vore Dine og vor Forstand, meget mindre kan vi bevare os selv om Natten, naar Mørkhed blinder vore Dine, og Sønnen hindrer vor Forstand. Bevar du os da, o Gud! vor Gud! fra alt Ondt, og fra deres Haand, som os hade, og mod alle dem, som med List eller Gvalt kunde gjøre os nogen Skade. Bevar det ganske Hus, og alt det, som du har givet os. Bevar vort Liv og vort Legeme, vort Sind og vore Sandser; men for alle Ting bevar vor dyrefjæbte og udbødelige Sjel, at vi ikke falde i Synd eller Satans Fristelse, i urolige Tanker, i Bæængstelse og Fortvivlelse. Jo mere det udbortes og naturlige Lys unddrager sig for os, jo mere lad dit Raades Lys indvortes fremskinne i vore Sjele. Lad Troens Lys ikke udslukkes i os, men styrkes

og antændes, at vi hver Dag herefter kan lade vort Lys skinne for Menneffene i gode Gjæringer og ustraffeligt Levet, at vi selv kan skinne som Lys i dette sidste Verdens Mørke, blandt en ond og forvirret Slægt. Drag, o Gud! vort Sind og Hjerter til dig, og vend dit Sind og Hjerter til os, hold os fast ved din Haand, og leed os i dine Raad, at vi ikke mere fare vild fra dig, og ere vi i Dag i noget Stykke afveget fra dig, saa lad endnu din saliggjørende Raade tugte os, at forsage alt ugudeligt Væsen, og leve tugtig, retfærdig og gudelig i denne Verden, og være paa Guds vor Frelseres Tilkomst og Herligheds Åbenbarelses Dag. O Gud! vi vide ikke, hvor snart vor Herre kommer, at fordre Regnikab af os, han kan komme om Natten ligesaa snart som om Dagen, og denne Nat lige saa snart som en anden: saa lad os da ikke slaae os til Nolighed, for vi faae afbedet vor Synd, og beredet os til det sidste Reanskab, at naar vor Brudgom kommer om Midnatstid, vor Troes Lampe da kan findes antændt, at vi med Glæde kan gaae vor



Brudgom i Møde, at indgaae med ham i det evige Brudehuus og de lystige Bærelser hos hans høire Haand. O Gud! opvæk stedse i os en inderlig Længsel efter det evige Liv, at hverken dette Livs Godhed eller Udselhed, hverken Medgang eller Modgang kan formindske den Attraae, men hvordan det gaaer os, vi stedse erindre, at det er ikke dette Liv, vi ere skabte til, men et evigt; at dette Livs Herlighed forsvinder som en Røg, og er kun et Dieblik mod Evigheden, og dette Livs Pinagtighed er heller ikke at ligne mod den Herlighed, som skal aabenbares i os. Nu, Herre vor Gud! du veed al vor Hjertes Begjering, og vort Suk er ikke skjult for dig! Vi bede dig ikke alene for os selv, men og for andre, for Kongen og al Dyrighed, for denne Stad og dette Land, for vor Slægt og Venner, for alle troende Guds Børn, lad dem alle være indsluttede i din Raade og under din Beskjermelse! ja endog vore Fiender bede vi for, og alle Ugudelige. O Gud! forbarme dig over dem, giv dem det Bedste, dem kan ønskes, det meste de behove, en sand

Omvendelse og din Raade! Din Raade hjælpe i denne Nat alle Elendige; din Raade trøste alle Syge; din Raade omarme alle Doende; din Raade forbarme sig over alle Menneſker! Hør os, o naadige Gud! for din Raades og Barmhjerlighedens Skyld! Amen.

David's 130 eller 6 Poenitentse-Pſalme.

Alf det Dybe raaber jeg, Herre! til dig. Herre! hør min Røst, lad dine Øren mærke paa mine Bønners Røst. Herre! dersom du vil tilregne Synden: Herre! hvo kan da blive bestandig? Thi hos dig er Forladelse, at man ſkal frygte dig. Jeg bier efter Herren, min Sjel bier og jeg haaber til hans Ord. Min Sjel vogter efter Herren mere end Vægteren, ſom inderlig vogter efter Morgenens. Iſrael haaber paa Herren; thi der er Raade, og megen Gjenløſe hos ham. Og han ſkal frelſe Iſrael af alle ſine Synder.

### Løverdags Morgenbøn.

Herre, vor Gud! hvor ſtor er din Godhed, ſom du nu atter har bevillt os,



du har ikke alene givet os Liv og Aande, men du har og bevaret det, og giver os det nu ligesom paa ny igjen; du har atter bragt os ud af Mørket til Lyset, og ladet os opnaae denne Uges sidste Dag, at vi nu med Tak kan komme for dit Ansigt i denne Morgenstund, og med Glæde prise dig. Du har i mange Maader beviist os mere Godt, end saa mange Andre, slet ikke fordi vi ere det mere værd, men fordi du er os nu saa naadig, og ved saa mange Kjærlighedsfnorer vil drage vort Hjerte nærmere til dig. Vi maae vel spørge os selv, hvorfra al saadan Naade kan komme, og hvad der bevæger dig til, at bevise os mere Godt end mange tusinde Andre, som dog kan være bedre end vi, og have mere af det retskafne Væsen, end du finder hos os. Men vi kan ingen Grund finde dertil, uden i din Barmhjerlighedens bundløse Hav, i hvilken Jesus Christus er som Middelpunkten; af din Kilde, nemlig Jesu Naade, og for Jesu Skyld, vide vi, at der flyder alle Slags Naadestømme til os, og i Tillid til Jesu Naade er det, at vi endnu denne Dag

fordriste os til at bede om ny Naade. O Gud! lad os ikke bede noget af dig, som vi ikke kan bekomme, uden til vor Skade, og om vi af Uvidenhed skulle bede om noget Saadant, da nægt os det heller end giv os det. Lad os og ikke faae Noget af dig, som du seer at vi ikke ville bruge, uden til andres Fortred. Men for at være selv visse paa, at vi ei skal bede om Noget imod din Villie, saa bede vi dig inderlig og hjertelig om det, som vi vist vide, at du vil give alle dem, som bede af Hjertet om det, som vi vist vide at være til vort evige Gavn og Bedste, om det, som vi ingenlunde kunde undvære. Vi bede dig ydmygelig, skjenk og giv os din Helligaand, den har du selv befalet os at bede om, den har du, o Jesu, forsikkret om, at din Fader heller vil give, end en anden Fader vil give sit Barn Brød, naar det beder derom. Du har sagt: dersom I, der ere onde, kan give eders Børn gode Gaver, hvormeget mere skal min Fader i Himmelen give dem den Helligaand, som bede ham derom. Paa dette dit naadige Løfte bede vi, og slippe dig ikke, før du



hører os. O Gud! giv os din Helligaand, du veed at vi ikke kan undvære dens Bistand, dens Virkning; vi kan slet intet Godt bestille, uden din Helligaand har med os at bestille; vi kan ikke paakalde Gud, ikke kalde Christum en Herre, uden ved den Helligaand, og de, som ikke have Christi Aand, de høre heller ikke Christo til; men de, som drives af Guds Aand, de ere Guds Børn. O! saa giv os da og nægt os ikke den Helligaand, som den Naadens Aand, der skal forsikre os om din Naade, den Bønnens Aand, som skal lære os at bede, hjælpe os at bede, ja selv træde frem for os med uudsigelig Suk, den Troens Aand, som virker, styrker, opholder os i den sande Troe, den Kjerlighedens Aand, som vidner i vort Hjerter om din Kjerlighed til os, og virker i vort Hjerter en sand Kjerlighed til dig og Næsten, den Tugtens Aand, som overbeder os, saasnart vi afvige, og hjælper os igjen paa Veien. O! giv os din Helligaand til Driver og Minder, som kan lære os al Sandhed, lede og fore os i Sandhed, minde os om alt det, Jesus har lært

og talt, rensse os fra alt uaandeligt, fjødeligt og forføngeligt, som endnu hænger ved os, straffe os, naar vi ere paa en forrigfuld Bei, og føre os om til de evige Beie. Herre! lær os at gjøre efter din Velbehagelighed, din Aand er god, lad den føre os paa jevn Bei. Giv os den Helligaand til Morgengave, til Festensgave, til Pant og Forsikkring paa, at du har trolovet os med dig i Raade og Mijskandhed, giv os den Helligaand, som kan give Vidnessbyrd i vor Aand, at vi ere Guds Born, Guds Arvinger og Jesu Medarvinger. Giv os den Helligaand, som kan virke i os de sande og rette Aandens Frugter: Kjærlighed, Glæde, Fred, Langmodtighed, Fromhed, Godhed, Tro, Spagfærdighed, Maadelighed. O Gud! bevar os i Raade fra, at vi aldrig bespotte, bedrove, fortørne, forjage den Helligaand, som alene kan troste os i Liv og Død. Formeer daglig din Raades og Aands Gave og Virkning i vor Sjel, at vi maa blive jo længere jo mere aandelige, vandre i Aandens nye Bæsen, ikke leve mere efter Kjødets, men i Aanden, forsage det ugu-



delige Bæsen og verdslige Lyster, og leve tugtig, retfærdig og gudelig i denne Verden. See, vor Gud! alt dette behøve vi, men intet af alt dette formaae vi af egne Kræfter, men alt dette kan din Aand, den ene og den samme Aand, den gode og hellige Aand virke i os, derfor bede vi dig saa hjertelig, nægt os ikke denne Gave. Skjenk ikke alene os, men alle dem den Helligaand, som bede dig derom. Wiisdoms og Herrens Frygtes Aand hvile over Kongen, og styre alle hans Veie og hans Anslag, til din Ære, din Kirkes Floer og hans Landes Bedste. Naadens og Bønnens Aand hvile over alle de Kongelige Personer, til Trost, Kraft og Velsignelse. Din Helligaand styre selv din Kirke, og forhindre alle falske Aander; Antichristens Aand, som er udgaaet i Verden, sat din Kirke ikke forvirres ved urigtig Lærdom. Din Helligaand opholde og velsigne alle sande og troe Evangelii Tjenere, at deres Arbeide maae lykkes ved din Aand, til de Troendes Bestyrkelse, og de Ugudeliges Omvendelse. Din Helligaand opløse de

Bankundige, opvække de Skjodesløse, omvende de Kjodelige, styrke de Troende, troste de Anfægtede, opmuntre de Lidende, at det skal have en Ende med deres Liddelse, men Guds Raade har ingen Ende. Og som denne Uge med denne Dag gaaer til Ende, saa vær du, vor Gud og Hjælper, Ugens sidste Dag, som du har været den første Dag, lad os holde faste ved Troen, ikke alene til Ugens Ende, men til Livets Ende, at vi da kan faae Troens Ende, Sjælens Salighed. O Fader! o Søn! o Helligaand! forbarm dig over os i vor sidste Stund! forleen os en naadig, en christelig, en saltig Hensart af denne Jammerdal, til de evige Boeliger; der ville vi sjunge dig, Fader, Søn og Helligaand, med Hjerte, Mund og Tunge: Hellig! Hellig! vor Herre Gud Zebaoth monne være, nu og i allen Stund.

Fader vor ic. Men frels os fra det Onde. Fra Syndens Onde, som er det værste Onde, og Aarsagen til alt Ondt, bevar os fra Straffens Onde; forskaan os for Jesu Skyld! i Provelsens Onde: Sygdom, Nød og anden



Gjenvordighed; ophold os; i Fristelsens onde Stund, styrk os; og endelig fra alt Ondt forløs os omsider ved en salig Død, og da oversæt os i dit himmelske Rige, hvor intet Ondt mere skal røre os; og derfor naar det sidste Onde, den sidste Fiende, Døden kommer, da hjælp os, o Gud! ogsaa det Onde at overvinde, da vi siden intet Ondt mere skal vide af, men al Graad tørres af vore Dine, vor Sjel skal være i Guds Haand, hvor ingen Pi-ne skal røre den, vore Legemer skal hvile saa rolig, og det da skal hedde: Salige ere de Døde, som døe i Herren, Aanden siger: de hvile af deres Arbeide, og altsaa da ere frelst fra alt Ondt. Hor vor Bøn, o Gud! thi dit er Riget, Kraften og Herligheden. Du kan alene gjøre det; thi din er Kraften, vi ere afmægtige. Du maae gjøre det; thi dit er Riget, og dette gaaer dit Riges Udbredelse an. Du vil gjøre det; thi din er Herligheden; naar vi blive bønhørte, saa er ikke Vren vores, men din. Vil du da ikke gjøre det for vor Skyld, for vor Bøns Skyld, saa gjør det for din Skyld, dit

Navn, din Ære; thi det vi bede, det gaaer  
 dit Navn, dit Rige, din Villie an, og at  
 vi høres, det gaaer din Ære og Her-  
 lighed an; thi saa skulle vi prise dig her-  
 timelig og hisset evindeligt. Amen. O  
 Herre! sig du og i Himmelen til denne  
 vor Bøn, Amen, og giv at vi selv med  
 ret troende Hjerter sige hertil Amen, at  
 det skal visseligt skee, hvad vi har bedet  
 om; thi du har selv sagt: Amen, Amen;  
 hvad I bede Faderen om i mit Navn, det  
 skal han give eder: og nu have vi bedet,  
 ikke i vort Navn; thi vi bekjende, at vi  
 have intet godt fortjent, og for vor egen  
 Skyld have vi intet at vente, men vi ha-  
 ve bedet det i Jesu Navn, for hans Skyld,  
 i Tillid til hans Forsoning og Forbøn,  
 for hans Skyld, han, som selv er Amen,  
 det trofaste Vidne, han, i hvilke alle Guds  
 Forjættelser ere Ja og Amen; saa lad nu  
 og dette, hvad vi have bedet, være Ja og  
 Amen i ham; Amen! ja det skal saa være.

### Løverdags Aftenbøn.

Du evige uforanderlige Gud! du bli-  
 ver som du er, dine Dage have ingen En-



de, de tage ikke af og ikke til, men vi arme dødelige Menneſker maae ſtedſe omvexle en Dag, en Uge, et Aar efter det andet; vore Dage tage til, og alt ſom de tage til, at vi have lagt en Dag til vor Alder, ſaa tage de ogſaa af, at vi have en Dag mindre tilbage at leve udi. Nu have vi atter fuldendt en Dag af vort Lid, og tillige fuldendt en heel Uge af vor Vandring i Verden. O Herre! lær os at tælle vore Dage, at vi maae blive viſe i Hjertet, og mærke hvordan vor Tid løber, ſom en Strom, indtil den udfalder i Ewigheden. Lær os nu i denne ſidſte Time af Dagen, og ſidſte Dag af Ugen, at komme de ſidſte Ting ihu, ſom endnu ſtaaer os for, nemlig Døden, Opſtandellen, Dommen, Himmelen, og Helvede, at vi ſaa idelig tænke paa vor Død, ſaa vi daglig berede os til den, og ere villige, naar du kalder, at gaae herfra; at vi ſaa tænke paa Opſtandellen, ſaa vi daglig ved din Opſtandelses Kraft opſtaaer af Synden, og vandre for dig i et nyt Levnet, at vi ſaa tænke paa Dommen og det ſidſte Regnſkab, ſaa vi daglig dom-

me os selv, paadet vi ikke skal fordommes med Verden, og vogte os for grove Synder, ja og for skjulte Synder, efterdi vi dog vide, at alle Ting skal aabenbares paa hiin Dag, saa vi ikke da skal beskjemmes; at vi saaledes daglig tænke paa Himmelen, saa vi vende derhen al vor Hu og Sind, og længes efter den, ikke lade os indtage af Verden, hvor vi have dog intet blivende Sted; og endelig, at vi saa tænke paa Helvede, saa vi aldrig med vor Villie gjør Noget, som kan føre os til det Pines Sted, meget mere at Frygt for Helvede maa være os en Tomme for Synden, og Længsel efter Himmelen være os en Driver til Guds frygt. Nu Herre! en heel Uge have vi ved din Naade fuldendt, og altsaa have vi nu en heel Uges Regnskab, vi skulle i denne Aftenstund aflægge; men det er bedst, at vi kaste os ned for dine Fodder, og bekjende at vi ere enhver af os din gjeldbundne Svend, som er ti tusinde Pund skyldig, baade i Indtægt og Udgiwt; dine Belgjerninger baade aandelige og timelige, vi i denne Dag og denne Uge har modtaget, skulde de ikke



være ti Tusinde, da ethvert Dieblif er en Belgjerning og bringer os flere Belgjerninger; nu vore Synder vi i denne Uge have begaaet, skulde de ikke være ti Tusinde, da de ere flere, end vi dem kan tælle, de gaae os over Hovedet, og ere svare som en svar Byrde. Nu, hvad skulle vi da sige eller fange an? Vi ville ikke bedrage os selv, og sige med den gjeldbundne Svend: Herre! hav Taalmodighed med os, vi ville betale dig det altsammen; thi hvad ville vi betale? vi som forud ere dig os selv skyldige, og alt det vi have, og det vi ere; vi som blive dig hvert Dieblif mere skyldige, og denne tilkommende Nat og tilkommende Uge, saa langt fra kan formindske vor Gjeld, saa vi meget mere, med flere Belgjerninger og flere Synder blive dig paany ligesaa meget skyldige. Al nei, Herre! ingen Betaling kan vi lode, men vi blot falde ned for dine Fødder, og bede, at al Gjelden maae forlades os for Jesu Dods og Blods Skyld, hans Forsonings og fuldkomne Betalings Skyld: Jesu Blod skal afbetale alle vore ti tusinde

Vund, dermed vil vi os befale Herrens  
 Naade og Misfandhed, som al Gjelden  
 skal udlette, og det Byrvelæs aflatte. O  
 freumne Fader! lad nu da for Jesu Skyld  
 alle vore Synder, som vi denne ganske  
 Dag og ganske Uge, ja vor ganske Leve-  
 tid har begaaet imod dig, være forladte og  
 udslattede i hans Blod; lad os ikke føre  
 gamle Synder ind med os i den ny Uge.  
 Du har befalet os, ikke at lade Solen  
 gaae ned over vor Brede; ak! lad du og  
 ikke din Brede følge os til Sengs, men  
 giv os den Trost i vore Hjerter, at alle  
 vore Synder ere os forladte, og din Naade  
 igjen os tilbendt, saa kan vi i Morgen  
 igjen gaae med Glæde til vor Guds Tje-  
 neste, paa hans Hviledag, og frimodig  
 begynde en ny Uge, et nyt Levnet med  
 ny Kraft af din Naad. Nu saa være du  
 da hjertelig takket og velsignet for hvert  
 Dieblik i den fremfarne Uge, at du ikke  
 har hjemstøgt os for vore Synder, ikke  
 straffet os efter Fortjeneste, men sparet  
 os saa naadelig, bevaret os saa faderlig,  
 opholdet os saa rundelig, velsignet os saa  
 rigelig, med Klæder og Føde, med Sund-



hed og Helbred, med Trost og Husvælelse. O Gud! Ugen er til Ende, men din Naade har ingen Ende, og din Miskundhed er hver Dag ny; gjør nu og vel mod os i denne Nat, og begynd igjen i den ny Uge at velsigne dine Tjeneres Huus. O! da vi nu have haft saamange Dage, saamange Uger, ja saamange Aar Prover paa din Trofasthed og Miskundhed, foruden de Forsikringer, vi have derom i dit Ord, hvo vil da ikke fremdeles betroe og overgive sig til saa from og naadig en Faders Forsyn og Omforg; saa overgive vi os nu da selv ganske i din Bold, vor Sjel og vort Legeme, vort Huus og vort Gods, vor Slægt og vore Benner. O Herre! vi have ingen bedre end dig at forlade os paa, og vi kan aldrig være sikkrere, end naar vi betroe os til dig, giv os kun Naade til, at vi ret af Hjertet, og ikke blot med Munden, overlade os til din saafrofaste og saa ofte befundne Miskundhed, uden enten at stole paa os selv og egen Forsigtighed, eller uden at være skjodesløse, ligesom der ingen Fare var at frygte; jo Herre! der er altid Fare, i Hense-

ende til Satan og hans Redskab; og vi have altid Aarsag til at frygte, i Henseende til vor Fortjeneste, og al Sikkerhed duer intet, uden den, som grunder sig paa en hjertelig Tillid og Fortrolighed til din Godhed og Naade. Udi saadan Tillid, o Gud! anbefale vi dig vor kjære Konge, Kongens Huus, al Dyrighed, denne Stad og dette Land; Herre! udbred din Naades Vinger over dem alle, og lad dem boe tryggelig under den Allmægtigstes Skygge. Og derpaa slutte vi da i Jesu Navn denne Uge; men vi erindre os til Slutning, at som Ugen nu har Ende, og vi aflæde os og lægge os til Sengs, saa skal og vort Liv engang have Ende, vor Sjel skal aflædes denne Leerhytte, og vort Legeme nedlægges i Graven. O Herre Jesu! naar vor Livs Uge er udløbet, og vi ere komne til det Maal, som dit Forsyn har foresat os, saa giv os en rolig og salig Stund at døe udi, driv nu forud bort fra os al syndig Kjærlighed til Verden; men giv os et villigt og gladt Hjerter at skilles herfra, og en hellig Længsel efter det evige Liv. Lad os altid staae i hellig



Beredskab, udrust og bevæbne vor Sjel med Retfærdigheds Vaaben, med Troens Skjold og Saligheds Hjelm, at vi ikke grue for Døden eller Dommen, om de end i denne Nat skulde indbryde. Jeg venter dig, Herre Jesu! til Dom, hvort Dieblif jeg seer mig om, hastelig du kommer over os og brat, maaskee i denne Time eller Nat; lad brænde mit Hjertes Lampe bered, i Troe, i Haab og Kjærlighed! Jeg sover eller vaager saa er du min; jeg lever eller dser, saa er jeg din. Kom, Herre Jesu! kom snart, kom mild og blid, kom og gjør mig salig med dig til evig Tid! Amen.

Dauids 143 eller 7 Poenitents-Psalme.

Herre! hør min Bøn, og mærk min Formaning for din Sandheds Skyld, hør mig for din Retfærdigheds Skyld, og gaa ikke til Doms med din Tjener; thi der er ingen, som lever retfærdig for dig. Thi Fienden forfølger min Sjel, og nedslaaer mit Liv til Jorden, han lægger mig ned i Mørket, ligesom de Døde i Verden. Og min Aand er bedrovet i mig,

mit Hjerte er fortøret i mit Liv. Jeg tænker paa den fremfarne Tid, jeg taler om alle dine mægtige Gjerninger, og siger om dine Hænders Gjerninger. Jeg udbreder mine Hænder til dig, min Sjel tørster efter dig, som et tørt Land, Sela! Herre! hør mig snart, min Aand for-gaaer, skjul ikke dit Ansigt for mig, at jeg ikke bliver som de, der fare ned i Graven. Lad mig aarke høre din Raade; thi jeg haaber paa dig: kundgjør mig den Vej, som jeg skal gaae paa; thi mig forlænges efter dig. Min Gud! frels mig fra mine Fiender! jeg haver Tilflugt til dig. Lær mig at gjøre efter din Behagelighed; thi du er min Gud: lad din gode Aand føre mig paa ret Vej. Herre! vederqvæg mig for dit Navns Skyld, før min Sjel af Død, for din Retfærdigheds Skyld; og forstyrre mine Fiender for din Miskundheds Skyld. Og forderve alle, som bedrøve min Sjel; thi jeg er din Tjener.





Et Guds Barns daglige  
Hjertesuf.

---

O! du Guds Lam, min Frelsere,  
Som med dit Blod paa Korsets Træ  
Mig haver toet og vasket reen  
Af mine Synders Bræk og Meen,  
I sidste Stund lad Sjel og Aand  
Befalet være i din Haand!  
Dit Naades Die til mig vend,  
Og for din Broder mig erkjend,  
Bøi og dit Ore til min Bøn,  
Giv, hvad jeg beder dig, Guds Son,  
Vend til mig din livsalig Mund,  
Din Hjelpahaand ræk mig hver Stund.  
Indslut mig i dit Hjertes Skrin,  
Du er jo min, og jeg er din,  
Fra dig ei skilles vil mit Sind.

Amen.



Gudelig Formaning  
til christelige  
**Communicantere,**  
efter at de  
ved Herrens Nadvere  
have fornyet  
Deres Daabes Pagt.  
Af  
Bisshop Peder Hersted.

---

---

**D**I, allerkjæreste Sjæle, som nu ny-  
lig har faaet en saa kraftig Undsætning i  
Striden i Christi Blod, en saadan Op-  
muntring for eders Aand! O! nu frist  
deran til Strid! I har fornyet eders Sam-  
fund med Jesu, og dermed har I fornyet  
eders Strid; I har atter fornyet eders  
Daabes Pagt, og altsaa paany deklareret  
Krig, at forsage Djevelen, Verden og  
Kjødets Villie! Nu frist deran! Løber  
med Taalmodighed i den Kamp, som eder  
forstaaer. Den Andagt eders Sjæle har  
haft i den Beredelse til dette gudelige  
Værk, har viist eder, at det er mueligt at  
gjøre Kjødets Modstand, naar vi kun vil  
stride! O holder nu ved! lader den gamle  
Adam I har ført hen til Korset i disse



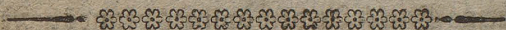
Dage, nu ikke slippe løs, nu binder, nu nagler, nu döder ham! Lad den Fiende ikke mere komme til Kræfter! Lægger alle de Baand, der blev lagt paa Jesu, paa eders Egenwillie, Egetsind, Kjods Lyster og Begjerligheder, at undertvinge dem med! Gjører Jesu Nagler, dem I have seet i hans aabne Saar, af hvilke I have druffet hans Blod, til Spyd, at rende den Absalon igjennem med! I har styret eders Aand; men hvortil uden til Strid? O! lader nu ikke den første Iver gaae over! Lader Jesu Blod ikke blive koldt i eders Aarer igjen! Lader den Kjærlighed til Jesum ikke blive lunket igjen! Men lader Kjødets finde, at I har Jesum kjær, ved den Evang I lægger paa det! Lader de Ord efter vor Text: De som høre Christo til, de korsfæste Kjødets, være eders daglige Erindring! Nu, I høre Christo til, I har gjort et nyt Forbund med ham; saa gjør da og det som hører dem til, der høre ham til! Gud gibe eder og os alle Naade og Kraft, Sind og Biidom, Mod og Iver dertil for Jesu Christi Skyld, Amen!

Andelige

Morgen- og Aftensange

til

hver Dag i Ugen.



Søndags Morgensang.

Mel. Jeg vil din Pries udstunge.

Den Dag, som Lyset giver, Til Arbeidsdagene, Den Dages Lys, som bliver For alle Troende, Et Pant paa evig Roe, Den seer jeg at frembyde; Hvad i mig er sig fryde; Op Lovsang, Bon og Troe.

2. Vaag op mit Legems Ere! Min Tunge vaag dog op! Guds Navn sin Lov at bære! Hvad der er i min Krop, Blod, Gener, Ledemod, Maa Gud til Offer gives! Guds Lys og Kraft indlives Udi mit Hjerterod.

3. Min Jesus fra de Døde Paa denne Dag stod op, For Solens Morgenrede Bestraalte Bjergetop, Vil jeg da



ret opstaae, Min Sjel fra Synd og La-  
ster, Som mig i Døden kaster, Ved ham  
opreises maa.

4. Du Opgang af det Høie; Retfær-  
dighedens Soel! Lad Livets Straaler  
bøie Sig fra din Naadestoel Ned til min  
arme Sjel! At den oplyses, læges, Be-  
styrkes vederqvages, Med dig forenes  
vel.

5. Dlad du selv mit Dre Ved din den  
gode Vland! Jeg Ordet ret kan høre, Af-  
riv de Lysters Baand, Som hindre Sje-  
lens Fart, At den med Troens Vinger,  
Sig i din Lov opsvinger Paa Engleviis  
og Art.

6. O! at min Sjel maa hvile Udi din  
Salighed! At hvordan jeg skal ile Paa  
sure Arbeidssted, Til Legems Undergang,  
Jeg maa saa stille være, Din Naade sted-  
se ære, I al mit Legems Trang.

7. O! lad mig saa beredes Paa denne  
Hvilledag, At jeg og maa indledes Til evig  
Roe og Mag, I Himlens Jubel = Nar,  
Hvor ingen Arbeidsdage, Hvor ingen  
Nød og Plage Mig mere forestaer.

## Søndags Aftensang.

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

Nu Hviledagen endes, Mit Sind  
maa atter vendes Til Arbeid i min Stand,  
Gud lad dit Ord og Lære Min Hjerte-  
styrkning være I dette moisomt Arbeids-  
land.

2. Hvor sødt er det at møde, Og nyde  
Sjedefode, Ved Lammets Bryllupsbord;  
Hvor dyre er de Retter, Som Jesus for  
os sætter I sit livsaligt Raades Ord!

3. O Gud! lad det bevares, Og Kraft  
deraf erfares Udi mit ganske Liv, Din  
Frygt og Bøn geleide Mig i mit Kalds  
Arbeide! Mig til alt Godt ved Aandens  
driiv!

4. Men af! naar jeg randsager, Hvor-  
ledes Verden tager Din Lærdom af mit  
Sind, Maa jeg med Skam bekjende,  
Ved denne Dages Ende, Er meget sla-  
get hen i Bind.

5. Jeg har ei søgt at binde Hos mig og  
Huusgesinde Dit Ord paa Hjerterne,  
Som du dog har befalet, Men har vel  
tænkt og talet Om Verden og det Jordiske.



6. Min Aand er tit ei rede, I Troen at  
 udbede Besegling paa dit Ord, Ved Gud:  
 doms Aand og Naade, Derfor faaer Kjo:  
 det raade, Det er i mine Been et Mord.

7. O Jesu! giv da Naade, Jeg nu paa  
 rette Naade Dit Ord bevare maa, I Nat:  
 tens Sovnetaage, Lad og min Hjerter  
 vaage, Og Tanterne til Himlen staae.

8. Naar Lyset nu skal slukkes! Lad Ver:  
 den udelukkes Udaf min Hu og Sind!  
 Men lad min Sjel da lære, Forborgne  
 Suk at bære I Stilhed for din Trone ind.

9. Lad mig og med mig tage, I alle Ar:  
 beidsdage, Dit Ord, det Livets Brod,  
 Min Aand derved opbygge, At intet mig  
 skal rygge Fra dine Bete til min Dod.

## Mandags Morgensang.

Mel. Jesu søde Sukommelse ic.

1. Min Gud! hvad saae min Sjel i  
 Gaar? Hvad seer jeg nu, mig forestaaer?  
 Da saae jeg Himlen aaben staae, Og Li:  
 vets Strømme derfra gaae.

2. Nu seer jeg under Maanens Ring  
 Alt Verdsligt tumles flux omkring, At  
 jeg med Arbeid, Omhu, Nød, Forhverve

maa mit Legems Brød.

3. Min Gud! du har forordnet saa,  
Min Vand skal Anders Føde faae, Dit  
Lys, din Kraft, din Salighed, Er det  
min Sjel skal spises med.

4. Og dette Legems Hytte maa Af  
Jorden Underholdning faae, For Syn-  
dens Skyld, den samles med Arbeide,  
Uro, Moisomhed.

5. Men Jesu, lad det minde mig: Min  
Sjel maa først iføres dig, Som Raadens  
Soel, da Mørket ei Skal mig forvilde  
paa min Bei.

6. Da alt, hvad under Maanen er, Al  
Verdens Kreaturers Hær, Skal aldrig  
drage mig fra dig, Som her og hisset  
mætter mig.

7. I disse Tanker jeg da vil Mit Em-  
beds Arbeid træde til, Giv noisomt Sind,  
giv Sjelefred I alle Tings Ustædighed.

8. Saa skal mit Arbeid lykkes vel, Og  
jeg ei blive Verdens Træl, Jeg din be-  
standig blive vil, Naar Maanen tager af  
og til.

9. Naar Maanen ei skal være meer,  
Og Solens Straaler ikke leer Paa Tor:



dens Kreds, jeg evig skal Da hvile i  
Guds Himmelsal.

## Mandags Aftensang.

Mel. Jesu søde Husommelse 16.

1. Den første Arbejdsdag er endt,  
Den Uro, hvori jeg var spendt, Maa nu  
ved Sengen lægges ned, Gud være Tak  
for Brod og Fred!

2. Min Gud, som haver tælt hvert  
Aar, Hver Dag og Trin mig forestaaer,  
Før et af dem var endnu til, Du ogsaa  
for mig vaage vil.

3. Bevar mig ved din Helligaand, At  
de Bekymrings tunge Baand, Som har  
i Dag beknyttet mig, Skal ei opføre mig  
mod dig.

4. Giv! Sjelen i dig hvile maa, Og  
Sandserne Forfriskning faae Ved sagte  
Sovn og Ratteroe, At jeg maa vaagne  
frisk og froe.

5. Giv onde Tanker være maae Langt  
fra min Seng og Leievraae, Samt Drom-  
me, som besmitte mig, Afværge al Satans  
List og Svig!

6. Du veed alene, store Gud! Du

Natten bringer Dødens Bud, Din Villie ssee! men giv jeg saa Dig vaage og hensove maa.

7. Alt om min søvnetunge Krop Til Arbeidsdage. vaagner op, Den da maa gaae sit Embedsfjed, I Tillid til din Mi skundhed.

8. Og om den ikke vaagner meer For Dommens store Samling ssee, Min Sjel, som deraf farer ud, Maa see din Herlighed, o Gud!

## Lirsdags Morgensang.

mel. D Gud ssee Lov til evig Tid ic.

1. Gud være evig Lov og Priis, Som vilde mig bevare Fra Bold, fra Mord og Ildens Riis, Og fra al Nattens Fare.

2. Jeg kan endnu med fuld Forstand See Solen, Verdens Die; Jeg Herrens Navn derfor ei kan Nok takke og ophoie.

3. Jeg lever, Gud! som Livet gi'r, Vil give Livets Føde; Om den og taares blandet bli'r, Guds Gunst skal det forsøde.

4. Jeg lever, at jeg først skal see Paa Herrens Lov og Vere, Og til min Næstes Tjeneste Arbeidsom, kjærlig være.



5. Gud lære mig at leve saa I denne Dag og flere, Hans Navn kan Vere af mig faae, Hans Aand mit Sind regjere.

6. Gud! lad mig tænke ved hvert Trin: Kan det min Gud behage, Alt jeg maa slye al Ondskabs Skin, I Hellighed tiltage.

7. Gud lad mig ei for Verdens Fred, Dens Vere, Lyst og Naade, Besvære min Samvittighed, Og spilde Jesu Naade.

8. Gud! lad mig slye Forargelser, Alt give eller tage! Giv at jeg klog og vaersom er I alle mine Dage.

9. Gud! lad mit Brød ei blandes med Min Næstes Svød og Taare, Lad mig med Svig og Bitterhed Det mindste Barn ei faare!

10. Giv Kraft, o Gud! at jeg kan Brød Ved lovligt Arbeid vinde! Gjør Byrden let, giv salig Død Og evig Arv at finde!

## Sirsdags Aftenfang.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ic.

1. See! Dagens Lys nu svøbes ind I Nattens Taageklæde; Lys nu, o Jesu! i mit Sind! Du er min Soel og Glæ-

de, Mit Lys i Mørk, min Trost i Rod,  
 Og min Magnet i Liv og Død; Lys fra  
 dit Himmelsæde.

2. Ak! Aftens Mørket minder mig Om  
 Syndens Mørk' og Taage, Som over  
 Verden breder sig, Da Sjælens Dielaage  
 Saa luft og søvnebundet er Hos fleste  
 Verdens Menneker, At de kan ikke vaage.

3. Al Verdens Lys! oplys du mig,  
 Rens min Fornuftes Die! Og lad din  
 Aand dog kraftelig Mit Hjerte til dig  
 boie! Lær mig at skjonne, Verdens Fred  
 Med al dens Lyst og Herlighed, Kan ei  
 en Sjel fornøie.

4. Hver Aftenstund jeg tænke maa  
 Paa Livets Aften Skygge, Da Dødens  
 Mørk' vil falde paa Og vil min Hytte  
 rygge Fra Seng til Gravens Raadnes-  
 sted, Naar Sjelen gaaer til Evighed,  
 Hvor den skal siden bygge.

5. Jeg maa dog ei til Hvile gaae Med  
 usforladte Synder, Hjælp, Jesu! jeg i  
 Troen saa Til dine Saar mig skynder,  
 At om min Sjel nu kræves skal, Dens  
 Glæde uden Maal og Tal I Himlen da  
 begynder.



6. Slet alle mine Synder ud, Og lad mig rolig sove I dine Arme, som din Brud! At Satan ei skal vove At skade mig, men at jeg maa Af Seng og Graven saa opstaae, Jeg kan dig evig love.

## Onsdags Morgensang.

mel. Hvi vil du dig saa klage. 1c.

1. Jeg midt i Algens Dage Nu allerede er, Midt i Uro og Plage, Midt i Besværinger, Gud! ryk mig ikke bort Midt udi mine Synder! Giv jeg til dig mig skynder, Da Tiden er saa kort.

2. O Jesu! kjære Broder! Du ene Mæglerer! Jeg beder og formoder Mig vist Benhørelse; Træd mellem mig og Gud, Guds Brede at forsoner, Og for Guds Dommerthrone Min Skyld at slette ud.

3. Boe midt udi mit Hjerte! Lys over det din Fred, At jeg i al min Smerte Maa see din Salighed! Lad i mit Jnderste En retvis Vland antændes! At al min Jdræt vendes Til dig min Frelserer.

4. Træd midt i Kirkens Himmel Blandt Ordets Lærere, Den falske Lærers Brimmel, Som gjør Fordærvelse,

Giv den udryddes maa, Med Skam for Sandhed vige, Giv at dit Raaderige Maa mere Tilveert faae.

5. Du vilde forðum træde Iblandt Disciplerne, I Angesthuus og Sæde, Hvor de var' samlede, Og lyse paa dem Fred, Lys den og paa os Svage! At vi skal ei forsage, Naar Verden er os vred.

6. Træd midt i Kongens Bolig! Giv al hans Stamme Fred! Lad den dig tjene trolig I al Oprigtighed! Lad alle Kongens Raad I dig begyndes, endes; Lad Held og Lykke vendes Til al hans Tid og Daad.

7. Træd midt i Huus og Hytte Hos Fattig og hos Rikig! Og lad din Haand beskytte Enhver, som elsker dig! Bind Egtefolk i Fred, Som af din Aand maa smage, Og lad dem Børn opdrage I sand Gudsfrygtighed.

8. Træd midt udi mit Hjerte, Naar Dødens Braad og Sting Angriber det med Smerte! Sæt Englevagt omkring Min Seng og Gravens Braae! Lad den min Sjæl heubære, At see i evig Ære Dig midt i Thronen staae.



## Onsdags Aftensang.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ic.

1. Hvor er en Dag dog lang og kort?  
Som man den vil betragte, Den synes  
lang, ja fæl og sort, Naar man med Frygt  
vil agte Paa Dagens Arbeid og Uroe,  
Een Dag da er os tit som to, Og synes  
gaae saa sagte.

2. Men naar vi agte paa den Tid Af  
alle vore Dage; Da vi os med tilbørlig  
Flid Vor Embeds Sag antage, Og gjø-  
re i vort Kald og Stand For Kirken og  
vort Fædreland, Hvad Himlen kan be-  
hage.

3. Har vi da af forgangne Tid Ei  
spildt den allermeste? Sag Regnebræt og  
regn med Flid, For Døden dig vil gjæste;  
Din Barnealder regnes ei, Du sov og  
krob paa Blindheds Bei, Forstod da ei  
dit Bedste.

4. Den bedste Alder i dit Liv, De Ung-  
doms skjonne Dage, Gik de ei bort i  
Tidsfordriv, Og hvad som kunde smage  
Det friske Blod, det muntre Sind, Hvor  
af der siden høstes ind Saa mangen Sorg

og Plage? I mod, hvor smig vilk

5. Men hvordan bruges Manddoms  
Aar Og den betænkfom Alder? Den hal-  
ve Deel til Sovn bortgaaer, Den Tid  
man Dagen kalder, Den bruges til at  
klædes paa, At æde og i Selskab gaae,  
Den Regning rigtig falder.

6. Er vores Tid saa sunden bort, Vi  
vil det Lad oprette, Hvor maa hver Dag  
os være kort, Blev Sandserne ei trætte,  
Vi burde stræbe Nat som Dag, Betæn-  
kende vi med vor Sag Skal staae for  
Gud i Nette

7. Nu Gud lad mig betænke ret, Jeg  
maa mit Legem hvile, Men ei til Læthed  
vænne det, Bogt mig fra Satans Pile!  
At jeg maa vaagne frisk og froe, Udi mit  
Embed være troe, Paa Herrens Bete ile.

## Torsdags Morgensang.

mel. Mit Haab og Trost og al Tillid ja.

1. Nu vaagner Sorgen med mig op,  
Mit halv oplukte Die Seer for min sov-  
netunge Krop Et Læs af Sorg og Noie,  
Min Gud! du veed Hvad Bitterhed Maa  
denne Dag skal møde! Giv ved di



Mit Hjerte Trost, Som kan det Alt  
forsøde.

2. Giv jeg med dig begyndemaa, Hvad  
jeg skal foretage, Hvad Byrde mig skal  
lægges paa, Hjelp du mig selv at drage!  
Giv Kløbskab med Arbeidsomhed, Jeg  
til alt Godt maa tragte, Og saa med Flid  
Den rette Tid Til al min Gjerning agte.

3. Vil Verden paa mit Embeds Fjed  
Med Had mig efterstikke, Saa jeg og med  
mit Arbeids-Sveed Maa Kammers Taa-  
rer drikke; O Jesu! maal I Galdeskaal  
En Trostens Honningdraabe! Alt hvad  
for Skaar Min Belfærd faaer, Jeg paa  
min Gud maa haabe.

4. Skal Brodets Bei og lukkes til For  
mig med Tornegjerde, Saa alt mit Slæb  
ei lykkes vil, Lad det mig ei forfærde! Ei  
bringe mig Til Bold og Svig, Til Drif  
og andre Laster! Men giv du mig, Jeg  
skadelig Min Omhu paa dig kaster.

5. Giv Noisomhed, en stadig Troe, Et  
himmelsindet Hjerte! Lad Næstens Rigt-  
dom, Ere, Roe Til Avind mig ei smerte,  
Blessign mit Brod, Hjelp mig i Noed! O

Gud! jeg dig befaler Mit Liv og Sjel!  
Du begge vel Med Brod og Trost hu-  
svaler.

## Torsdags Aftensang.

Mel. Naar vi i største Nøden staae ic.

1. Mit Legem nu ved Sovnen maa  
Forskrives og sin Hvile faae, Det er din  
Orden, store Gud! At vi ei strax skal tæ-  
res ud.

2. Tak for din Natferlighed! Lad mig  
nu sove udi Fred! Lad pludselig Ulykkes  
Bud Ei skrække mig, o store Gud!

3. Lad Tyvehaand og Mordere, Ei  
gjøre mig Forfærdelse! Bevar mig, milde  
Gud! især For Mørkheds Aanders Lure-  
hær!

4. Sæt om min Seng din Englevagt!  
Giv paa min Sjel og Legem Algt! At jeg  
dig vaagne, sove maae, Dg Satan saa be-  
skjemmet staae.

5. O, Jesu! lad min Sjel og Aand,  
Som knyttes ei ved Sovnens Baand,  
Naar Mørkhed blinder Sandserne, Om-  
gaaes med dig sin Frelser!



6. Giv! jeg da udi Bod og Troe,  
Gaaer fra dit Kors til Sengens Roe,  
Dg faaer Afkøsning fra min Synd I  
dine Bunders purpur Brynd.

7. Saa slipper intet Ureent ind Udi  
mit himmelgivet Sind, Saa skal mit Le-  
gem have Roe, Dg vaagne op i Bon  
og Troe.

## Fredags Morgensang.

mel. Fryd dig, du Christi Brud! ic.

1. I Dag er Bededag! Det er fornø-  
den Sag; Alt vi en Stund kan tage Bort  
Hjerte at randsage, Gaae Gud med Bon  
i Mode, Afbede al vor Brode.

2. Det og fornødent er, Vi faaer Paa-  
mindelser, Hvordan vor Bod skal være,  
Alt vi af Ordet lære, I Sandhed at om-  
vendes, Saa Kristus i os kjendes.

3. Jeg ei forsomme vil, Naar jeg har  
Lid dertil, I Herres Huus at træde; Jeg  
kan dertil min Glæde Ved Lærdom, Bon  
og Sange Meer Lys og Kraft erlange.

4. Men kan det ikke skee, Jeg dog i

Tankerne Vil ved mit Arbeid bede, Og  
mine Feil oplede Med Poenitentses Smer-  
te! Gud bøie selv mit Hjerte.

5. Gud! lad mig tænke paa, At jeg af  
dig kan faae Al Kraft, al Held og Lykke,  
Og derfor aldrig rykke Mit Die fra din  
Ære, Som Diemed bør være.

6. Lad mig i Troen see Til dig i Him-  
lene! Hvorfra al Hjelp skal komme; Trost  
mig i dine Donne, Lad mig taalmodig  
være, Hvad Byrde jeg skal bære.

7. O, Jesu! giv mig Brød! Gjør Li-  
vets Næring sød Bed Aandens Hon-  
ningkage! Lad mig i Troen smage, Dit  
Livets søde Drue! Og evig dig beskue.

## Fredags Aftensang.

Mel. Min Gud jeg prise vil med Flid &c.

1. Da Nattens Mørk' nu falder paa  
Og alle Dyr til Hvile gaae, Jeg lukker  
og mit Die For Verdens Tummelmøie;  
Men Gud først takkes maa.

2. Tak, Priis og Ære være dig, O  
Gud! som sparte naadelig, At plud-  
selig Ulykke, Som kunde mig henryk-  
ke, Er værgt af fra mig.



3. Tak for jeg haver endnu Liv, O  
 Gud! mig skjonsomt Hjerte giv! Alt alt  
 mit Liv maa være Indrettet til din Vre,  
 Mig dertil kraftig driv!

4. Tak at jeg med uskad Forstand Og  
 Legeme mig lægge kan! Lad mig ogsaa op-  
 vækkes, Alt gjøre hvad dig takkes, Udi  
 mit Kald og Stand.

5. Tak for dit Brød du gav i Dag,  
 For Raad og Held i Embeds Sag, For  
 Huusfred, Røe og Glæde I Ægtestand  
 og Sæde, Mit Huus dig selv antag.

6. Hvor kan jeg nok fuldtakke dig? O  
 Gud! du mere gør mod mig, End jeg  
 forstaaer og skjønner, Antag dog mine  
 Bønner Og Lovsang naadelig.

7. Du Dag fra Dag meer lære mig,  
 Alt kjende, ære, lyde dig, Til jeg din Lov  
 skal sjunge Med Aandens Maal og Tun-  
 ge, Naar jeg bli'r Englelig.

## Løverdags Morgensang.

Mel. Jeg takker dig, ret hjertelig ic.

14. Jeg med Behag Seer denne Dag,

Som Ugens Arbeidsdage ender, All Tid  
som gaaer, Dag, Uge, Aar Til Ewighed  
sig henvender.

2. Min Tid er kort, Min Noie bort  
Med Tiden ogsaa engang svinder, Bort  
Levnet her En Drom kun er, Bort Ti-  
meglas snart udrinder.

3. Sex Dage Gud Bed magtigt Bud,  
All Verden frem af intet bragte; Om  
Verden staaer Sex tusind' Aar, Beed  
Skaberens bedst at agte.

4. Men jeg det veed Om Moisomhed,  
Skal følge alle mine Dage, Sex Dages  
Tid, Sex Plagers Strid, Kan hastig sin  
Ende tage.

5. Sex Dage er, Min Noie her, Den  
syvende gi'r Sjelehvile. Af Gud jeg saa,  
Ny Kraft kan faae, Til Arbeid igjen at ilde.

6. Saa hjælper Gud, Sex Plagers  
Bud. En Uge efter anden endes, Den  
syvende Dødsstæmp og Bee, Skal mig og  
til Bedste vendes.

7. Giv Jesu! da Jeg aldrig fra Dit  
Ord og Aandens Drift mig drager, Men  
styrkes med Din Kraft og Fred, I alle  
mit Levnets Plager.



8. Lad mig i Dag, Dig til Behag Min  
 Uges Arbeidstid saa ende, Alt hvad der  
 maa Forandring faae, Du dig ei fra mig  
 maa vende.

9. Nu Skaber blid! Du veed min Tid,  
 Du faae min Uroe, Nød og Plage Af  
 Evighed, Lad mig dog Fred, I dig her  
 og hisset smage.

## Løverdags Aftensang.

Mel. Udi min Angest og Nød ic.

1. Nu vel i Jesu Navn! Saa skal  
 min Sengehavn En Uges Nød begrave,  
 Den maa nu Afsted have, Gud hjælp mig  
 den at bære, Hans Navn fæe evig Ære!

2. Mit Bønnealter maa Med Aften-  
 offer staae, Optændt i Andagts Lue, For  
 Gud, som lader skue Sin Magt og Naad-  
 des Bunder, Og Tid til Bedring under.

3. Hvad er jeg, store Gud! Et ureent  
 Skumpelskud! Jeg daglig af din Naade  
 Til Sjæls og Legems Baade, Saa meget  
 oppebærer, Og dig dog ikke ærer.

4. En Uge kommer, gaaer, Mit Sind  
 og Du dog staaer Til samme Verdens Ly-

Mennesker Priser ham i Støvet her,  
 Synge ham, vor gode Fader, Ham som  
 aldrig os forlader.

2. Han, som har grundfæstet Jorden;  
 Han, som bredte Himlen ud; Han, som i  
 en evig Orden Holder Alt ved Allmagts  
 Bud; Han, som var fra Evighed; Han,  
 som bliver evig ved: Kun paa ham vort  
 Haab vi bygge; Kun ved ham vi ere  
 trygge.

3. See, den Hungrige han giver, Som  
 en Fader dagligt Brød; Den Uskyldige  
 udriver Han fra Trængsel, Vold og Nød.  
 Hos vor Gud er Ret og Dom, Ond-  
 skabs Anlæg styrtes om. Intet, intet kan  
 os fælde: Hvo kan staae mod Herrens  
 Vælde?

4. Gud, vor Gud os ei forlader, Al-  
 drig, aldrig svigter han. Han vor Her-  
 sker, han vor Fader, Hvo er stor og god  
 som han? Herlig er hans Baretægt,  
 Lige stor fra Slægt til Slægt, Priser  
 ham med hellig Iver, Han, som var  
 og er, og bliver.



mel. Hvad kan os komme til for Nød ic.

1. For dig, o Gud! ei gjelder Stand,  
Ei Rigdom eller Bælde! Den høie som  
den ringe Mand, eens begge hos dig  
gjelde. Høilovet, Fader! være du, Du  
kommer lige mildt ihu, Hvert Menneſke  
paa Jorden.

2. Din Soel oprinder for enhver, Og  
Jorden giver Brode; Een Trost, et Haab  
for alle er, For alle Jesus dode. For  
hver, som vandrer her for dig Dplader du  
dit Himmerig, For Ringe som for Høie.

3. Den Ringe til sin Trost da veed,  
At du er og hans Skaber, Og at du i din  
Herlighed, Ham ei af Sigte taber. Og  
alle see vi til din Priis, At du i Alt er god  
og viis, Og Alles, Alles Fader.

mel. Jeg veed et evigt Himmerig ic.

1. **U**lmægtige, algode Gud! Du var  
og er<sup>og</sup> bliver! Alt skabtes ved dit **U**lmagts  
Bud, Din **A**lande alt opliver.

2. For hver din Skabning forger du,  
Og ingen du forlader; Men os især du  
kom ihu: **M**iskundelige Fader!

3. Din elskelige Søn kom ned Fra  
Himlens Herligheder. For Synd' res  
Skyld han Døden leed, Korsfæstet som  
Misdæder.

4. Han har os Livets Bei bereed, Den  
Hellige, den Rene: Vor Bei til Liv og  
Salighed Er Jesus, Jesus ene.

5. Og end engang fra Himlene Skal  
Jesus Christ nedstige, Fremkalde os af  
Gravene, Og domme Jorderige.

6. Vort Haab, vor Kjærlighed, vor  
Tro Er Aandens Naadegave. Vi Trost  
i Nød og Sindets Nøe, Fra ham alene  
have.

7. Vi enes her ved Troens Bånd,  
Alt efter Jesu Lære, Og synge: Fader,  
Søn og Aand Skee Pries og Tak og  
Ære!

Mel. Hvo ikkun lade Herren raade se.

1. Skjon er den Jord, som vi be-  
træde, Og skjon er Himlen, den vi  
see, Dog skal de ældes, som et Klæ-  
de, Og alting ældes skal som de. Kun



Himlens, Jordens Skaber, Gud, Han  
aldes ei; thi han er Gud.

2. See! Solen stiger frem og da-  
ler, See! Dage komme, Dage gaae.  
De skønne Blomster Baaren maler,  
De falne, visne hen, forgaae. Alt  
hviroles i Omveylinger; Men evig Gud  
den samme er. *ju*

3. Ja, Gud! du var, du er den  
samme, Du bliver uforanderlig; Thi  
skal det Haab ei staae til Skamme, Som  
jeg grundfæstet har paa dig. Du sigge  
kan, og signe vil, Har evig Magt og  
Lyst dertil.

4. Saa svinde kun al jordisk Glæ-  
de! Saa svige kun hvert jordisk Held!  
Naar Bemods Taarer Diet væde, Da  
troster stadigt Haab min Sjel. Paa  
Gud jeg trygt forlader mig, Og han  
er uforanderlig.

Old Henry

God damn us all  
 long knives for the world  
 we'll be here for the world  
 for the world  
~~we'll be here for the world~~

R

*[Faint signature or scribble]*

god damn us all  
 we'll be here for the world  
 for the world  
 we'll be here for the world  
 for the world



